

Jaroslava Kavče Šálková

Tajnosti
skalkového
lesa

*humorné trampské povídky
ze sedmdesátých let*

© Jaroslava Šálková

Prolog

Po obloze bloudí měsíc, a hluboko pod ním se ve spleti lesních stínů prostírá trampské ležení. Noční větrík nadouvá bledé stříšky igelitů, které skrývají žracáky před žádostivostí lesa. Tam, kde končí houština, svítí odlesk ohně. Ozvěna roznáší po lese melodické drnkání strun a hlahol lidí.

Na pařízku čekají ježek s rejskem na veveřáka. Ježek si probírá bodliny a rejsek pozoruje trampa, zalezlého opodál ve spacáku. Tramp tvrdě spí, a rejsek shrnuje pozorování do jedné věty:

„S ním nebudou potíže, spí jako ježci v zimě.“

Ježek si pohoršeně odfrkl, ale než pověděl rejskovi něco trefného, mihl se přes bloudivý měsíc okřídlený stín, a na pařízku přistála mladičká sova.

„S holkama se nebavíme,“ zavrčel rejsek.

Sovička poskočila, uraženě načechrala peří, ale zůstala. Vzápětí se v trávě objevil veveřák. Podle zvyku frajerů od stánku s občerstvením mu z tlamičky ledabyly visí okousaná sirka.

„Vzhůru na potlach!“ zvolal veveřák, načež zmizel pod nejbližší celtou aby pátral po žracáku. Ježek s rejskem se hrnou za ním a pracičkama hrabou v odložené bagáži. Sovička se znovu naježila.

„Co se ti nezdá?“ povykne rejsek pod celtou. „Jsme jedné krve, my i voni, a trampové rádi podporují přírodu!“

Sovička mávla křídly a odletěla nahoru do větví.

„Tenhle má jen patku chleba, tak mu za trest rozcupuju jízdní řád,“ huflá ježek z nitra cizího žracáku.

Zpod igelitové skrýše vylezl veveřák a vykutálel podlouhlou konzervu.

„Jé, párky! To jsme dlouho neměli!“ jásal rejsek. „Jak se k nim dostanem?“

Všichni tři usilovně drápali plech, ale jejich drápky, sice utužené v nájezdech do stánku s občerstvením, na konzervu nestačily. Ježek nešťastně pokňourával, ale frajer veveřák si věděl rady. Nadarmo nesledoval celé léto hospodyňky, jak vaří ve stanech v autocampingu! Statečně vypnul hrudníček a vplížil se pod celtu, pod kterou leží spící tramp. Ježek a rejsek ani nedýchali. Za chvíli se veveřák objevil s otvírákem na konzervy.

„Měl ho v kapse u kabátu,“ řekl veveřák, „a taky jsem našel jízdenku na vlak. Tak jsem mu ji vohlodal. Ráno se bude divit.“

Společnými silami zakrojili otvírák do plechu, a vzdorující konzerva podlehla.

Osvobozené párky rozvoněly les, a ta vůně se zase ztrácela tak rychle, jak párky mizely v nenasytných tlamičkách.

Ležení náhle ozářilo světlo baterky. Světlo krouží kolem, a někdo ječí, že jsou zase tady. Jiný hlas běduje:

„Jestli to bude jako minule, tak do rána přijdeme o všechno jídlo. Příště si do žracáku nacpu pastičky na myši!“

Uličníci si spěšně rozebírají poslední párečky a horempádem se ženou do bezpečí houštin. Kdosi ve tmě zakopl o prázdnou konzervu a zoufale volá:

„Dejte si pozor, prožerou se i plechem!“

Zvířátka skončila útek ve skryšii pod vyvráceným smrkem.

„Jen klid!“ chlácholil udýchaný veveřák své druhy. „Potlach se vydařil. Párky mi chutnaly, i když bych ještě něco sněd.“

„Přepadnem je znovu až půjdou spát,“ navrhl rejsek, „dorazíme zbytky, a komu nezůstalo nic kloudného, tomu aspoň vohryžeme chleba!“

„Správně,“ přikývl veveřák. „ještě si ten potlach užijem!“

Ježek se zachichotal a se vzpomínkou na vůni párků si začal olizovat mastné drápky.

Na jaře

Přišel květen. Mizí blátivé kaluže, vzduch voní zelenou trávou, a na plácek za stánkem s občerstvením příjemně hřeje sluníčko. Sešli se tu veveřák, rejsek a ježek, a čekají, až do autocampingu začnou přijíždět první návštěvníci. Veveřák přežvykuje sirčičku, trčící z koutku tlamičky a je v ráži. Vypráví, jak ho jedna slečna cpala sušenkami a oříšky, a dodává:

„Jenže ten její horolezec mi to záviděl, nebo co. Víte, co řek? Řek: nemuchluj tu veverku, určitě je samá blecha. Já myslel, že se zjevím! Tak jsem mu šel v noci nahlodat lano. Ale to jste neviděli ten materiál. Ještě teď mě bolejí zuby.“

„A máš blechy?“ zajímal se rejsek.

„Nechte toho,“ pohoršil se ježek. „Pojďte si raději povídat, na co se nejvíc těšíte, až v autocampingu otevřou.“

Rejsek, který si přes zimu umínil stát se nejslavnějším výtržníkem skalkového lesa, drsně prohlásil:

„Já si vlezu do kelímku od piva a pořádně se vožeru.“

„Já sem budu chodit za ženskejma,“ řekl veveřák a přehodil sirčičku do druhého koutku.

„Ale teď mám hlad. Kdy už přijedou vejletníci?“

S nadějí se zadívali na opuštěnou asfaltku, za níž se vlní široká travnatá pláň. Na ní v létě rostou barevné stany, pobíhají děti, a bouchají dveře umývárny.

„A ty spížírny v těch stanech,“ nahlas zavzpomínal rejsek. „Voni je zakrejvaj kytičkovanejma záclonkama...“

V zatáčce asfaltky se objevily veliké krosny, pod nimi pestré větrovky. Noví příchozí míří k autocampingu.

„Špagátníci!“ ječel veveřák. „Zase jen špagátníci! Hladovci, každé kousek sejra si hlídají jako voko v hlavě. Kdy už konečně přijede pořádně nafasovanéj vejletnickej auták?“

„Patřilo by jim ukousat tkaničky u bot,“ připojil se ježek.

„Nemá cenu tady čekat,“ mávl rejsek tlapkou.

Loudavě se vydali k lesu.

Odpoledne se slezli ve skalní soutěsce, které se říká *Camp u pěti havranů*. U ohniště se tam k sobě něžně tulí tramská dvojice.

„Ta holka je pěkně vypasená,“ míní ježek. „Ta bude mít s sebou vagón jídla.“

Rejsek nesouhlasil:

„Tahle vypadá na to, že uklohní nějakou slátaninu, a pak je jim zle to jíst.“

„Poblivky a jiný vandrácký jedy nežeru,“ prohlásil veveřák. „Ale podívejte na ten narvanéj žracák! Musíme se do něj dostat. Snad nenajdeme jenom svetr s pláštěnkou jako vždycky!“

„Je zapnutej na řemen, a ta holka se o něj opírá,“ kňoural ježek.

„Na tmou čekat nebudem, na to mám moc velkéj hlad, vole,“ prohlásil výtržník rejsek. „Já to du votevřít!“

Ježek a veveřák se zatajeným dechem sledovali, jak se hrdinný rejsek plíží kolem ohniště, škrábe se po žracáku a popotahuje za přezku. Tramp si toho všiml, pustil trampku z náruče a řekl:

„Je tu nějaká tlustá myš, asi samička co bude mít mladý!“

Rejsek se polekal, utekl do trávy ke svým, a aby zamaskoval strach, zahrozil zpátky pěstičkou:

„Copak nevidíš, vole, že jsem mužskej?“

Ježek se dal do pláče, takový měl hlad.

Veveřák se mračil a rozhodl, že žracák vyplení, i kdyby se měl dát vycpat. Vylezl z úkrytu, veřejně pochodoval k ohništi, sirku v tlamě a zlověstný výraz na čumáku.

Trampka uviděla veverku a vypískla:

„Jé, veverka! A vůbec se nás nebojí!“

Veverka přihopkala blíž.

„Opravdu se nebojí! Podívej, Pět'ovi, jak je ochočená, nechá se pohladit!“

Tramp něco zabručel.

„Ona se nechá chovat, podívej jak je roztomilá, ňuňuňu ...“ řekla trampka, a přízeň, kterou předtím věnovala Pět'ovi, přenesla na veveřáka. Veveřák se nechal hladit, chovat a hýčkat, a tvářil se spokojeně. Potom trampka objevila veveřákovu sirku a spustila křik. Myslela, že snad veverka hlady přežvykuje dříví! Hned nařídila Pět'ovi otevřít žracák. Tramp neochotně poslechl a rozbaloval zásoby jídla. Rejsek s ježkem, schovaní v trávě, jen zírali. Rejsek rozhodným hlasem pronesl:

„Tak sem se v noci vypravím se všema příbuznejma.“

Pět'a rozladěně přihlížel, jak veveřák sklízí pozornost, která by měla patřit jemu, a začínal toho mít dost. Důrazně řekl:

„Pusť tu veverku, jo? Jestli to nevíš, tak jsou samá blecha!“

Pak ho neobyčejně překvapilo, když veveřák vystrčil rozježenou hlavičku z dívčiny náruče a vztekle mu plivl ožužlanou sirku přímo do oka.

Tajnosti skalkového lesa

Les mizí v mlze, a v borovicích fičí vítr. Začíná pršet. Zmoklý veveřák vklouzl pod kořeny vyvráceného smrku, kde se rejsek rozvaluje v suchém písku, a ježek se krčí vzadu a strachuje se, aby nepřišla bouřka.

„Vypadá to špatně,“ říká veveřák rejskovi a otírá si mokrý čumáček. „Přišel jen ten lakomej.“

„Kterej?“

„Ale znáš ho! Vaří ovesný vločky s pudinkem a říká tomu jídlo.“

„To je slabej víkend!“ znepokojil se rejsek. „Není divu, když tak prší. Co budeme jíst?“

Veveřák pokrčil ramínky.

„Přišla nouze, najíme se s lakomým.“

„Já pudinky nerad, a s vločkama teprv ne,“ kňoural ježek, a rejsek z toho malomyslně.

Děšť v lese ustával a jasnilo se. Veveřák vyběhl vyzvědět, kdy bude lakomec patlat oběd, ale hned se vrátil s novinkou:

„Přišel ještě jeden a ulágroval se tady!“

Ježek s rejskem se hrnou z doupěte prohlédnout si nového dobrodince. Na plácku u vyvráceného smrku brouzdá podivný tramp, otrhaný a pohublý, s horečnatýma očima. Přechází sem a tam, chvěje se zimou a povídá si pro sebe. Najednou se lačně vrhá na keříček nezralých borůvek.

„Ten je divnej,“ žasne rejsek, „rve si do pusy borůvky i s listím!“

Divný tramp stále přechází sem a tam, a hlasitě chraptí:

„Hlavně přežít, hlavně přežít! Budu první člověk, kterému se povede pokus o přežití z přírodních zdrojů v český divočině. Ještě dva tejdny se uživit z toho co dá les, a napíšu o mně v Mlad'áku!“

Po hromádce jeho věcí se smýká malý plšík. V žebadle nic nenašel, tak prolézá kapsy maskáče.

„Předběh nás, plch jeden plchovatá!“ ulevil si rejsek.

Plšík rejdí po kapsách, a k velkému překvapení odtud vysvobodil živého slimáka. Otrhanec to spatřil a horečnaté oči zahořely. Mrští po plšíkovi ešusem (prázdným). Plšík uskočil a zmateně pobíhal po plácku s otrhancem v patách.

„Sem, plchu!“ zařval rejsek. „Sem k nám pod kořeny, nebo tě zašlápne!“

Plšík to zaslechl a hbitě zajel do bezpečí doupěte. Otrhanec za ním marně šťouchal klacíkem. Ježek se divil:

„Tramp, kterej vězní slimejše a loví plšíky! Proč si nekoupí ve stánku paštiku? Tramp má milovat přírodu, je to přece jeho matka!“

Hlupáček plšík pronesl:

„To já mámě klidně řeknu: mámo, lískový vořechy nežeru a nežeru!“

„Ty mlč, plchu,“ zarazil ho rejsek. „Nezapomeň, že jsem ti zachránil život. Drž se v koutě a buď hodnej.“

Veveřák varovně písknul. Venku nastává nějaký ruch a pod vyvrácený smrck se nesou hlasy. Otrhance obklopila početná návštěva civilně oblečených mužů. Jeden ho uznale poplacává po zádech, jiní si ho fotografují, a magnetofon nahrává otrhancovo nesouvislé vyprávění. Do studeného větru se nesou útržky jeho roztřesených vět jako „čaj z orobince jsem vařil celou noc“, „šťovík je moje nejmilejší lahůdka, ale nemůžu ho nikde najít“, „přes nesouhlas odborníků chci dokázat, že i v Čechách je člověk schopen přežít v obyčejném lese jen z přírodních zdrojů, který prostě v tom lese najde“, „chtěl jsem si k obědu uvařit mlže, ale utekli mi“ nebo „zlomil jsem si dva zuby na pupalce“. Jeden z návštěvníků je lékař a zkoumá, jestli mu tluče srdce.

Veveřák s nadějí v hlase řekl:

„Teď vybalej zásoby. Nemůžou ho nechat bez jídla!“

Veveřák se mýlil. Jeden z fotografů sice vybalil svačinu a s chutí si kousnul, ale vzápětí ji rozpačitě schoval, protože otrhanec se při pohledu na ni chvěl, slinil a loudil. Lékař neomalenému jedlíkovi vyčinil, ale sám začal otrhance svádět k jídlu natvrdo uvařeným vajíčkem. Výsledky otrhancova žadonění o potravu si poznamenával do notýsku. Potom všichni uznale poplácali otrhance po zádech, řekli „pokračujte v pokusu, věříme vám“ a „nashle za týden v Jizerkách“ a odešli. Otrhanec se v zoufalství vrhl k zemi.

„Co dělá?“ ptal se ježek.

„Kreslí do písku vajíčka,“ odpověděl veveřák.

„Je to trouba,“ znechutil se rejsek.

Otrhanec vstal a odpotácel se do lesa. Rejsek odhopkal za ním na výzvědy a za chvíli se vrátil s hroznou zprávou! Otrhanec nejdřív sbíral houby, ale pak pronásledoval jednu malou veveřičku, tu samou, které veveřák už dlouho nadbíhal. Chudinka veverka měla co dělat, aby se před rozběsněným lidským dravcem zachránila ve vršku borovice. Veveřák byl po té zprávě vzteky bez sebe, a dutina se otrásala jeho řevem:

„Mně žádněj kreslič vajíček holky přebírat nebude!“

„On ti ji nechtěl přebrat, chtěl ji sníst!“ ozval se podruhé plšík.

„Nech si ty informace, plchu!“ zařval rejsek.

Přítomnost podivného hladovce ve skalkovém lese se stala nebezpečnou. Zatím jeho lovecké choutky odnesla jen hrstička červivých hub. Nakrájel si je do ešusu a zkoumavě prohlížel svoje mapy. Zdálo se, že se chystá na další cestu.

„Brzy odejde,“ těšil se ježek.

Ale veveřák zlostně ukázal drápky. Zavrčel:

„Jen tak odejít ho nenechám. Jestli přežil v jiných lesích, tak ve skalkovém lese nepřežije!“

„Co chceš dělat?“ divil se rejsek.

„Je to jasný, ne? Bude vařit houby!“

Veveřák s rejskem opustili skrýš a odhopkali trávou dál do lesa.

„Fuj, fuj, nešahej na to,“ varoval rejsek, když veveřák pozorně olamoval okraj mírně jedovaté houby, kterou tam našli.

„Neboj, utřu si tlapy do jeho kapesníku,“ klidnil ho veveřák.

Zatímco vyhladovělý tápající otrhanec honil rejska, který ho mátl a zkušeně před ním kličkoval, veveřák nadrobil okrojek do ešusu k jiným houbám. Pomstychtivě vrčel:

„Jen počkej, po tomhle budeš vidět vajíčka na každý větvi!“

Noc byla neklidná. Nejenže znovu přšelo, ale plácek před doupětem se každou chvílí otrásal otrhancovým pobíháním.

„Je mu špatně,“ šeptal rejsek.

Rozespálý veveřák zabručel:

„To je dobře, aspoň ho přejde chuť na veverky.“

Nedělní ráno bylo smutné. Oblohou táhly těžké šedé mraky, mrholilo a chvílemi přšelo. Otrhanec si rozechvělými zesláblými prsty zabalil spacák a vrávoravě odcházal mlhavým lesem k nádraží. Jeho tvář hrála všemi barvami bledých muchomůrek.

Ježek, rejsek a veveřák spokojeně sledovali otrhancův odchod.

„A zase k nám přijď přežívat!“ křikl za ním veveřák.

„Já mám hlad,“ zakňoural ježek, a rejsek zvolal:

„Tak jdem na vločky s pudinkem, ne?“

Snídaně s ropušákem

Na kameni u ohniště sedí cizí ropušák. Přilezl v noci ze vzdálené rokle, tiskne lesklé břicho k chladné ploše a pohlíží do svítání studenýma vypouklýma očima. Na zemi vedle ohniště leží člověk. Spí ve spacáku obtočeném celtou a kusem igelitu, jehož cíp se během noci svezl do ohniště a na horkém popelu se zkrabatil.

Cizí ropušák slyší jak člověk dýchá. Vnímá i dech skalkového lesa, chvílemi zrychlený větříkem a křídly ptáků, poletujících ve skalách. Na rozdíl od člověka nemá skalkový les pod hlavou žracák a nebude si po probuzení vařit snídani. Ropušák proto na les zapomíná a myslí jen na vůni salámu, lehce se chvějící nad žracákem. Ale skalkový les to ropušákovi nedaruje - posílá k ohništi své vyslance, kteří také vědí, co přinášejí trampové na lesní campy.

Tráva u ohniště se pohnula, a objevili se ježek, rejsek a veveřák. Ježek se tváří ospale, veveřák převaluje v tlamičce ohryzanou sirku, a rejsek korálko-výma očima zírání na nehybný spacák.

Mezi stromy je vidět do zalesněného údolíčka, po kterém už putuje zlaté sluneční znamení nového rána. Camp s ohništěm zůstává ve stínu severní stráně, ale první sluneční paprsky se dotýkají větví nad ohništěm. Ze stínu zasvítila vlajka osady, kterou si člověk zavěsil nad spacák. Rejsek se na ni zahleděl a povídá:

„Podle mě je tam namalovanej nakousnutej špekáček na talířku. Ve stánku špekáčky nemají. Včera jsem tam byl na sušenkách, a nechal jsem je tam taky pořádně vokousaný.“

Veveřák vyplivl třísečku, přehodil sirku v tlamě a poznamenal:

„Kdepak špekáček. Kytka je to. Kytka vohryzaná vod housenek.“

Cizí ropušák se na kameni zlostně nadul.

Po chvíli se ozval ježek:

„Je to nerozum, přespávat v lese. Co kdyby přišli hladoví vlci?“

„Já když jsem hladovej,“ prohodil rejsek, „tak jsem taky dost nebezpečnej.“

Slunce rozzářilo údolí, proniklo větvemi na camp a pouští po zemi zářivá zrcátka. Z údolí se přihnal prudký vítr, rozkýval vršky stromů a sluneční zrcátka se roztančila.

Spacák se zavrtěl. Z otvoru pro hlavu se vysunula ruka, zkoumající zdali neprší. Potom se ukázal rozespálý obličej, a nakonec se ze spacáku vydral celý člověk. Choulí se do starého svetru s nachytanými chmýrky peří a šlape po silonu v tlustých ponožkách. Člověk stáhl igelit z ohniště, obul se, pečlivě se učesal, a dlouho a soustředěně balil spacák. Celou tu dobu ho zvířátka trpělivě sledovala a čekala na to nejdůležitější - až sáhne po žracáku. Dočkali se. Člověk opřel zabalenou usárnu o strom, usadil se k ohništi a rozepnul žracákové přezky. Ven vyrazila tak silná salámová vůně, že zvířátka upadla do vytržení - ropušák ztuhnul jako při setkání s užovkou a ještě ohyzněji vykulil oči, veveřák počal hryzat sirčičku závratným tempem, ježek slinil až si úplně zmácel bodliny, a rejsek rozčileně řekl:

„Kdo spí, jakoby jedl. Klidně nám ten salám může dát celej!“

Člověk rozkládá kolem sebe obsah žracáku. Zápalky, nůž ve starém koženém pouzdře, patku chleba zabalenou v kapesníku, pytlíčky s čajem schované v ponožce, cukr v krabičce od čaje, přeraženou lžici, plechový hrneček s obrázkem kachničky, dvě cibule, játrovou paštiku, a konečně salám v umaštěném papíře. Škrtl zápalkou a přiložil ji k nachystané hraničce v ohništi. Z hraničky vyskočily plamínky a nad ohništěm se zakouřilo. Člověk přelil vodu z feldflašky do ešusu, upevnil ho nad oheň a připravil si čaj. Přitom zpozoroval pohyb v trávě a uviděl tři návštěvníky ze skalkového lesa. Byl to moudrý tramp a věděl, co se sluší.

„Postavte se do fronty, kluci,“ pronesl laskavě, „bude se snídat!“

Vzal salám a nůž, ukrojil mastné kolečko a se slovy „jen si dejte, kluci“ ho odhodil do trávy. Cizí ropušák vyskočil s kamene, vzduchem se mihlo lesklé břicho, a než se frajeři ze skalkového lesa vzpamatovali, sebral jim salám přímo pod tlapkami. Zaryli jen drápy do jehličí. Ropušák si kořist odnesl stranou na oblázkovou pěšinu, skryl ji pod sebe a zlobně poulil oči.

„To je náš salám! Řekněte mu, ať ho hned vrátí!“ zuřil veveřák.

Ježek se nabídl, že s ropušákem promluví, a běžel vyjednávat. Vrátil se s nepořízenou.

„Nic nám nedá. Říká, že tu byl dřív.“

Veveřák rozčilením přehryzl sirčičku. Zavrčel:

„Ale my jsme tu doma! Jdi za ním a řekni, že mu salám stejně vezmem a ještě mu nařežem!“

„A hod' po něm bodlinu!“ křikl rejsek.

Ježek dlouho promlouval s ropušákem, a ropušák jen bublal a nadýmal se. Když se ježek vrátil, měl vyjevené oči a tvářil se vyděšeně.

„Co říkal?“ ptá se dychtivě veveřák.

„Říkal, že mu nemůžeme nařezat, protože je chráněnej!“

„Co to je?“ podivil se rejsek.

„Když seš chráněnej,“ vysvětluje veveřák, „tak když ti táta dá pohlavek, tak zaplatí pokutu.“

„To bych taky chtěl!“ zajásal rejsek.

„Jenomže to bys pak nesměl prohánět své malé sestry a brášky po lese,“ pokračuje veveřák, „taky by byli chráněný.“

„Poslouchejte mě,“ kňourá ježek a pláč má na krajíčku. „Ropušák chce žalovat ochranářům, a ochranáři nás za trest pošlou do zoologický zahrady!“

A rozplakal se. Veveřák s rejskem se zarazili. S ochranáři nebylo radno si zahrávat. Ježek zalezl do trávy, ulovil si plže a plakal dál, zatímco plž se tvářil sverpě a statečně čekal, až ho ježek zakousne.

„Nech ho bejt,“ řekl znechuceně veveřák, „ještě není zima, aby nás živil les.“

„Kdoví, čím nás budou v té zahradě krmit,“ naříká ježek, „tam mají jen šišky a vořechy, uvidíš!“

Rejska napadlo, že by si měl na cestu do zajetí nasbírat drobečky, a odběhl rejdit k ohništi. Veveřák nejistě prohlásil, že s ostrými drápy se dá utéct odevšad, a šel si je nabrousit. Ježek pustil statečného plže na svobodu a šel plakat domů.

Čas ubíhá, slunce stojí vysoko nad korunami borovic. Člověk se nasýtil a zvedl se, aby přinesl ohni nové dříví. Když se vracel z lesa, málem šlápl na ropušáka.

„Ale, ty jsi krásná žába,“ podivil se a sklonil se k ropušákovi. „Už dlouho jsem neviděl tak pěkně vybarvenou ropuchu. Ty nádherný fleky!“

Se zalíbením si ropušáka prohlížel, a pak mu poradil:

„Zalez, žabičko, někam do trávy. Na pěšině to není bezpečný.“

Veveřák to sledoval shora z větví a myslel si, že by se člověk nemusel rozplývat nad jednou škaredou žábou. Ostatně, kdo ví, rozjímá veveřák, jestli je ropušák skutečně chráněnej? Veveřák se podíval na své drápy. Kdyby něco, budu ochranářům tvrdit, že jsem to

nevěděl. Líp je jít do toho hned, ježek by v kleci jenom brečel, a pro rejska by brečeli i jeho sourozenci. Veverák už rozhoupával větev, aby se plavně snesl vetřelci na hřbet a pořádně ho zvalchoval, když oblázky zaskřípaly pod kroky těžkých kanad. V trávě se mihl rejsek, řvoucí na ropušáka:

„Uteč z toho salámu, troubo, sedíš přímo na cestě!“

Ropušák za ním zlobně zabublal, nafoukl se a nehnul se z místa.

Příchozími camp ožil. Všude se válejí rance, z ohniště se valí dým. Člověk chodí po campu, nadává, že se mají kouknout než někam hamtnou, a dvěma prsty nosí to, co zbylo z ropušáka.

„Ta ropucha měla vzteklinu,“ vážně tvrdí tramp v králičí vestě. „Měla vzteklinu, proto neutekla. Četl jsem to v ABC. Teď ji od ropuchy chytneš, a my taky.“

Zbytek ropušáka letí do křoví.

Ježek, rejsek a veverák se pomalu stahují blíž.

„Máme po starostech,“ míní rejsek s úlevou. „Ropušák žalovat nebude.“

„Já mám hlad,“ zafňukal ježek.

Rejsek s veverákem prolezli odhozené bágly a našli toho málo - obvyklou paštiku, trojúhelníčky sýra, vajíčka natvrdo a levné konzervy s hovězím a rizotem.

„Trochu málo pro tři lesní borce a pět trampskejch vejletníků,“ řekl znepokojeně rejsek. „Já se uskrovním paštikou. Vajíčka taky nejsou špatný, ale tlačí v břiše.“

„Já rejži nerad,“ upozorňuje ježek.

Veverák vykřikuje „v poledne ať jste tady, bude hostina!“, a rejsek se rozhodl prohnat po lese malé rejsky, aby dostal chuť k jídlu.

Ztratili se v trávě.

U ohniště člověk dojemně líčil, jak se obětavě dělí o sousta s lesní havětí. Tramp v králičí vestě se zachmuřil a řekl:

„Já tě nechápu. Jak můžeš krmit nevědomou lesní zvěř salámem? Vždyť uhynou! Chováš se jako mastňáci.“

Člověk zašeptal, že kůrky od chleba jim snad nadrobit může.

„Ale jenom ty ztvrdlé,“ souhlasil tramp v králičí vestě. „Nejlíp uděláš, když jim nedáš nic. Však se v lese užíví, mají tu šišky a vořechy. Jejich obvyklý příděl si vezmu já!“

Na to trampové vedli pochvalné řeči o Matce Přírodě, která svým tvorům naděluje potravu podle svého moudrého uvážení, zatímco veverák s ježkem snili v mechu o paštikách, a rejsek vesele proháněl po lese hordu malých rejsčat.

V poledním slunci

Léto rozpaluje pískovcové skály i les, blíží se poledne, a dole v trávě si ježek, rejsek a veveřák hrají na trampy. Téhle báječné hry se zúčastnil i malý hloupý plšík, ale protože šel na nervy, poslali ho dělat vlak. Plšík běhá v borůvčí, tenounce pohoukává, a veveřák za ním chvílemi volá, že pořádný vlak má vždycky zpoždění, aby přijel za hodně dlouho.

Ježek, rejsek a veveřák se povalují v trávě, hovoří drsným hlasem a čekají na vlak. Rejsek připomněl, že správný tramp musí mít v tlamě cigáro, což bylo přijato s nadšením, a rejsek se vytasil s nedopalkem, pohozeným někde na cestě.

„Jenže z toho musí jít dejm,“ nespokojeně řekl veveřák, „bez dejmu si nezakouříš!“

„Tak budem jen dělat že dejmáme,“ rozhodl rejsek. Načež si s veveřákem nedopalek půjčovali, náležitě šlukovali, vypouštěli oblaka jakoby dýmu a pochvalovali si pěknou hru. Ježek nedopalek nechtěl, prý alespoň jeden tramp v přírodě by měl být nekuřák.

„Tady něco cvaká,“ řekl najednou veveřák a začal se znepokojeně rozhlížet. „Típní cigáro a zmizíme!“

„Třeba někdo tříská ešusem a pozve nás na oběd,“ s nadějí v hlase prohodil ježek.

V trávě se objevil hloupý plšík, přijíždějící po neviditelné kolejnici, a tak se raději rozprchli.

* * *

V jednom velkém městě přišel tramp na slezinu a pyšně hodil na stůl mezi sklenice, popelníky a úctenky hromádku fotografií. Hlavy kamarádů se nad ně sklonily.

„Co to znamená, Majku?“ ptá se šerif.

„To znamená,“ odpovídá slavnostně Majk, „že civilizace pokročila ve svém ničivém přetváření přírody tak daleko, že lesní zvěř neustálým stykem s člověkem nakonec imituje lidskou činnost, se všemi negativními projevy. Ostatně to ukazují moje fotky. Vždycky jsem vám říkal, že jednou budu slavný fotoreportér, vy jste se mi smáli, a už je to tu! Za tyhle fotky mi v redakcích utrhnou ruce.“

Kamarádi si obrázky všelijak prohlíželi, a nakonec se ozval šerif:

„No, já nevím, Majku, jestli to pospíchá, tak ti ruce utrhnu s radostí my a třeba i s hlavou, ale tady žádná imitace není!“

„Jak to, že ne?“ diví se Majk. „Vidíte přece jasně veverku, jak vykuřuje vajgla! Já jsem svědek, zíral jsem na ni jak blázen. Naštěstí jsem měl v pohotovosti foťák a hned jsem

reagoval, jako pravý reportér. Ale teď mě napadlo - co když je to obráceně? Máme-li v ruce důkaz, že veverka používá tlapky k lidské činnosti, v našem případě teda nevhodné, můžeme tvrdit, že se lidi nevyvinuli z opic, ale z veverek. “

Šerifovi se zaleskly oči. Zatímco ostatní stolovníci se řehtali jako blázni, šerif shrábl fotografie, strčil je Majkovi pod nos a vrčel, že nevidí nic jiného, než dvě tmavé skvrny a světlejší vršky travin.

„Ono bylo zrovna poledne, slunce stálo moc vysoko, a špatně se to osvětlilo,“ připustil Majk. „Ale to nevádí. Ta velká skvrna je veverka, a ta menší, podlouhlá je ten vajgl. Taky je to trošku hnutý, to si odmyslete.“

„Majku, my jsme rádi, že máš vážný zájem o fotografování. Ale proč máme pro to trpět? Svěřili jsme ti vedení osadní kroniky, a jak to dopadlo? O každým vandru napíšeš dvě věty a doplníš to třiceti fotkami, který jsou jedna jako druhá, a místo lidí máš na nich tmavý fleky! Zrovna jako tyhle, cos nám přines. A vždycky se oháníš tím, že je to hnutý, ať si to odmyslíme!“

„Šerife, ty jsi přece všude k poznání,“ bránil se Majk.

„Ale jen proto, že moje šerifská hvězda vždycky dělá takovou bílou šmouhu! Jinak bych byl radovej flek jako ostatní. Tak dost. Buď přineseš pořádný fotky kouřící veverky, a my se jí budeme obdivovat, nebo už nikdy nevyslovuj žádné slovo, začínající na písmeno vé.“

Majk se urazil, odklidil se na židli a huhlal, že se ještě ukáže.

Následující víkend léto stále přálo. Slunce zářilo od sobotního rána, a Majk přišel do skalového lesa vyfotografovat kuřáckou veverka. Měl plán. Na místěčku v příhodném světle nastražil na jehličí pootevřenou krabičku, a několik cigaret rozházel kolem. Pak si rozestřel spacák, lehl si na něj, přikryl se celtou, a ze své skrýše vystrčil objektiv aparátu. Jen počkej, veverka, já tě dostanu!

Z borovice pozoroval jeho počínání veveřák a divil se. Seběhl po kmeni a pozval si na to ježka a rejška.

„Vypadá to jako past,“ mýnil rejsek, „ale na koho?“

„Je to šílenec,“ tvrdil ježek, „jinej by dal do pasti buřta nebo sušenku!“

Veveřák chvíli přemýšlel a pak řekl, že ve skalkovém lese už zažil lecjaké trampy - drsnácké, zpřírodované, bojácné, vyřvávací, i ty hladové, ale tenhle je nějaký jinej.

„Co budeme dělat?“ polekal se ježek.

„Hlídat!“ rozhodl veveřák.

Slunce stoupalo výš, připalovalo i v lese, a Majk se začal potit. Dusno pod celtou a jednotvárné šumění stromů ho unavilo, a tvrdě usnul. Toho využil rejsek a hbitě odtahal cigarety do

doupěte za vyvráceným smrkem, neboť jak řekl veveřák, takovej materiál se musí zabavit, aby přišel jen do pracek znalců.

Když se Majk probudil, zmizení nástrahy ho zaskočilo. Tušil, že šlukující veverka není daleko. Vytáhl ze žracáku další balíček a začal lákat. Veveřák, rejsek a ježek se nestačili divit, když viděli, jak se ten nějak jinej tramp prodírá lesem, pozvedá cigarety do větví a vykřikuje:

„Vem si! No tak, vem si! Nešetřil jsem, jsou to sparty!“

„Chce nachytat někoho, kdo se tím krmí,“ přemítal rejsek. „U nás v lese takovej zvrhlík snad není? Nejspíš to chce naučit mladý. To už tak vypadá!“

Veveřák nakrčil čumák, což mu dodalo výraz dravé šelmy, a zavrčel, že v tom případě je ten nějak jinej tramp nebezpečnej. Rejsek se zeptal:

„Co budeme dělat?“

„Odnaučíme ho jezdit na vandr!“ zněla odpověď.

Když se první tvrdá šiška odrazila od jeho hlavy, myslel si Majk, že je to náhoda. Když přiletěla další, stejně bolestivá, a Majk současně s ní zahlédl v rozsochatých větvích mířící veverka, s ledovým klidem profesionála chytil fotoaparát. Mačkal záběr za záběrem, zatímco mu veveřák otloukal čelo do krvava.

* * *

Na slezinu se Majk přihnal jako vítěz do cílové rovinky.

„Tady to máte,“ předvedl své obrázky. „Moje veverka nejen imituje kouření, ale je inteligentní. Zřejmě jsem jí nevybral vhodnou značku cigaret, tak po mně házela šišky. Podívejte, jak mám odřený čelo.“

Šerif vzal fotky do ruky s nedůvěrou, ale pak se mu tvář rozjasnila. Na fotografiích byly skutečně patrné obrysy veverky, svírající v packách smrkovou šišku.

„Je to pěkné, Majku,“ řekl šerif uznale. „Konečně máš něco k poznání! Ale veverky se šiškou maloval už Josef Lada, na tom není nic divného. Když veverka ohlodává šišku, musí si ji přidržet. Spletl ses, Majku! Šiška jí vypadla na tvoji lebku leknutím, když tě uviděla.“

„Ale né,“ zaúpěl Majk, „podívejte, co mám na hlavě otisků! Tak mi přece věřte!“

Neměli slitování a nevěřili.

* * *

Další vandr Majk prochodil po lese s fotoaparátem a s odkrytou hlavou, a nešťastně volal do korun stromů „hod' si po mně, no tak, hod' si po mně!“, z čehož měli veveřák, rejsek a ježek ohromnou legraci. Veveřák dokonce pozval známé veveřičky, aby jim ukázal člověka, kterého zmlátil, a který chce ještě. Majk se vracel do skalkového lesa několikrát. Hledal a volal svou veverku, až ho to omrzelo, a už se neukázal.

Veveřák s rejsekem pak dlouho budili po skalkovém lese senzaci, neboť zásadně nevylezli z doupěte bez cigarety v tlamě. Vždycky, když si hráli v trávě na trampy, povalovali se a vedli drsné řeči, taky řádně jako vykuřovali, a když si vzpomněli, a veveřák zavolal do větví: „hod' si po mně, no tak, hod' si po mně!“ smáli se, až padalo jehličí.

Flaškovej a Velrybák

Uvnitř skalního údolí se v rudnoucích jeřabinách krčí dvě omšelé trampské chaty. Na stěnách zčernalý lak, štíty opadané, a kolem verandiček zábradlí z březových klacků. V každé chatě od jara do zimy bydlí starý tramp. Ten, který má nad oknem reliéf velryby, obléká kovbojskou vestu a slamák, miluje les a zvířata, zadumaně hledívá do dále, kupuje si časopis pro mladé přírodovědce, a celé léto suší na verandě houby.

Jeho soused pohlíží do dálav málokdy, ale o to víc si libuje v legráčkách a veselosti. Chodí shrbeně pod otahaným stetsonem a tráví svůj čas sympaticky - ve výklenku pod chatou skladuje vypité láhve od rumu a bzeneckých vín. Když se nevejdou, odnáší je v tlumoku do vesnice, aby si pořídil zase plné. Někdy za deštivých večerů vyprazdňují oba zálesáci lahve společně a čtou si v časopise pro mladé přírodovědce.

Tak žili svorně a nerušeně, dokud chatu s velkou rybou nezačali navštěvovat tři ze skalkového lesa - ježek, rejsek a veveřák. Podle znaků obou sídel nazvali ty dva Flaškovej a Velrybák. Jednou je chuť na něco dobrého přihnala takhle na poledne, a v chatě u Velrybáka bylo rušno. Údolím zrovna procházela známá osada a zašla na návštěvu. Z okna vlaje kostkovaná záclonka, a do jeřabin se nese hlahol a zvuky kytary.

„Velrybák má mejdan,“ pravil veveřák k ježkovi, „to určitě neměl čas nalejt ti mlíko do misky.“

„Proč?“ oponoval ježek. „Ještě nikdy nezapomněl. Jestli chcete, pojd'te se najíst se mnou!“

„Mlíko a piškoty,“ opovržlivě zvolal veveřák, „copak jsme mláďata?“

„Teď, na konci léta, je to dobrá jistota,“ namítl ježek.

„Pěkná jistota - mlíko a piškoty,“ otrásl se veveřák. „Vlezu do tvý misky, až tam Velrybák dá to, co jí sám!“

„Když bude nejhůř, tak přílezeš.“

„Když je nejhůř, tak nepiju mlíko, ale hlodám smrkům větvičky,“ odsekl veveřák. „Jsem veverka, ne mlíkopijce.“

Drsňáci rejsek a veveřák nechali ježka hledat svou misku a hnali za Velrybákovu chatu, kam se dávaly odpadky. Předpokládali, že návštěva je po obědě, a zbytky paštik nevyškrábala z konzerviček příliš hladově. V odpadcích skutečně odpočívaly čerstvě pohozené plechovky, ale vyjedené tak, že v nich nezbylo ani pro rejseka na olíznutí. Rejsek v odpadcích zahlédl rezavý hřebítek.

„Myšice!“ zařval. „Zlodějská myšice! Jen počkej, my ti ukážem!“

Myšice kvapem zmizela, jen to v plechovkách trochu zašramotilo. Veveřák a rejsek se rozmrzele vrátili k verandě, kde měl ježek ponořený čumák do misky a silně mlaskal. Veveřák se zatvářil, jakoby mu bylo špatně, a tak nechali ježka mlaskat, a vydali se k autocampingu, aby si zklamání zahojili rejdním u stánku s občerstvením.

V tu chvíli přicházel na Velrybákovu verandu Flaškovej se slivovicí. Pohled na žravého ježka ho dojal, a Flaškovej se zachoval jako kamarád, co se o všechno dělí.

„Podívej, krácející rohožko,“ pravil nabádavě a přilil ze své lahve ježkovi do misky, „tady dostaneš medicínu, po který z tebe bude krácející koště, a budeš hezčí.“

Ježek vyzunknul misku do dna a odvalil se. Flaškovej a slivovice zašli do Velrybákovy chaty. Tam se prozradili svým nehezkým činem, neboť vzápětí se ozval Velrybákův tragický křik, že jeho milovaný ježek byl otráven. Velrybák vyhnal návštěvníky do lesa, dirigoval pátrání po ježkovi z verandy slamákem, a pokřikoval:

„Někde tady musí ležet. Snažte se!“

Tou dobou rejsek a veveřák probíhali skalní soutěskou. Na starém campu tam tábořili dva, chlapec a dívka. Seděli u ohniště a místo toho, aby zamilovaně hleděli na sebe, tak zírali do knih. U nohou měli otevřený žracák, a v něm sešity a učebnice.

„No tohle!“ žasl rejsek. „Trampové přece chodí do lesa dělat jen jedno - jíst! A tihle si místo jídla přitáhli knihovnu.“

„Sušenky by snad mohli mít,“ usoudil veveřák, „pokud nás zase nepředběhla ta zlodějská myšice.“

Tramp upravil na nose brýle, a rejsek s veveřákem zřetelně slyšeli, jak říká:

„Já ten reparát neudělám! Prostě mi to nejde a nejde.“

Dívka mu věnovala soucitný pohled, a znovu se usilovně oddali knihám.

„On ani neví, že je v lese,“ divil se rejsek, „a že je to krásnej les. Vždyť je skalkovej!“

Veveřák řekl:

„To je tím, že má brejle. Kdo má brejle, kouká na knížky, kdo nemá brejle, kouká na stromy. Ty brejle mu sebereme, aby neviděl na mrňavý písmenka, ale na velký stromy!“

Rejsek chtěl uznalým pohledem ocenit veveřákovu mazanost, ale najednou se do soutěsky hrne ježek. Zametá ji z kouta do kouta, táhnou se za ním sliny. Ježek zamířil přímo k dvojici u ohniště a prásk! zarazil se o pařez a překotil na zádička. Pracně se vyškrábal na kořen a vyjeveně pohlížel na hezké dívčí lýtko, které se téměř dotýkalo jeho čenichu. Jakoby mu svitlo, zachytil se drápky za ponožku a labužnický se zahryzl do teplé kůže. Soutěska vrátila ozvěnu dívčího vřísknutí.

„Páni, to je poděš!“ vykřikl obdivně rejsek. „To byly pořád řeči, že mlíko je pro mlád'ata. Podívej ty účinky!“

„Já bejt takhle v ráži,“ řekl veveřák s netajenou závistí, „tak si na to kamarádění vyberu holku od veverek. Ale ježek třeba nemá rád bodlinatý!“

V údolí pod jeřabinami to jen hučelo. Velrybák spílal Flaškovému ježkovrahů, rumovejch votroků a hrozil pěstmi. Volal, že ježek byl poslední radostí v jeho životě, a že to má Flaškovej schovaný. Dupal, až se lahve pod verandou kácely. Do toho rachotu vpadla vyděšená dvojice s ježkem v náručí, a zvědavými uličníky v patách.

„Poranil nás ježek napadený vzteklinou,“ kvílel tramp. „Nejdřív kousl Střelku do nohy, a když jsme ho chytali pro veterináře, tak škrábal a slinil. Co nás asi čeká? Stovky injekcí, a já neudělám reparát!“

Flaškovej nehnul brvou, přinesl papírovou krabici a skulil ježka dovnitř.

„To je zvláštní,“ brumlal si, „opravdu teď připomíná koště!“ Ale navenek klidnil rozčilenou mládež. „Ježkovi nic není, má takovou ježčí nemoc. Říká se jí *pitekantropus*. Léčí se to spánkem. U ježků.“

„A u lidí?“ zoufal si tramp. „Můžeme se nakazit?“

„Ovšem,“ souhlasil Flaškovej. „Lidem se při poranění musí dezinfikovat krev, nejlépe alkoholem. Pojd'te se mnou, mám zásoby!“

Odvedl oba zoufalce do své chaty, zatímco Velrybák se stáhl za jeřabiny a odtud zlobně syčel.

Když později mladí uzdraveni odcházeli do své soutěsky, tramp to bral tak nějak od stromu ke stromu, což nešlo veveřákovi a rejskovi do hlavy, že i přes dezinfekci dostal tu ježčí nemoc. Žertíkem přetekl ešus Velrybákovy trpělivosti. Zle láteřil, že je vrchol šidit děti takovým výmyslem, jako je *pitekantropus*.

„Vřeštěli mi tu jako vopice,“ bránil se Flaškovej, „tak mě to slovo napadlo. Ale podívej, tvůj milovanej ježek je po mý slivovici v pořádku!“

„To není von,“ váhal Velrybák.

„Vždyť má flek za čumákem!“

„Flek za čumákem? Víš, že v lese špatně vidím. Můj ježek ke mně tak dojemně zdvihal hlavičku!“

„Tenhle ji bude zvedat taky, když mu nabídneš buřtu,“ ujistil ho Flaškovej.

Velrybák se znovu rozzlobil, zapřísahal se při památce Svatojanských proudů, že s ježkovrahy už nepromluví, a oddupal do své chaty. Flaškovej vzal krabici s ježkem a za láskyplného oslovování „ty moje malá rohožko“, „nezválej si bodlinky, čumáčku“ a „hezky voníš po švestkách“, ho odnesl na udusanou zem do dřevníku.

Jakmile tiše a ohleduplně odešel, pronikli do prkenného přístřešku veveřák s rejsekem, odhodlaní vysvobodit zajatého kamaráda. Ale když byli uvnitř, na ježka zapomněli. V dřevníku bylo něco úžasného - jak mezi prkny prosvítalo slunce a mírně povíval větřík, pod střechou se leskl a pohupoval turistický salám, zavěšený na provázku.

„Salám!“ vydechl rejsek. „Dostat ho do lesa, máme vystaráno!“

Veveřák už byl na trámku a zatínal hlodáky do provázku. V okamžiku, kdy se salám uvolnil a padal k zemi jako utržený rampouch, cinkly v koutě prázdné lahve.

„Zlodějská myšice!“ zařval rejsek.

Cinkot v dřevníku přivolal Flaškovýho. Ale než vrazil dovnitř, stačila se zlodějská myšice do salámu pořádně zahryznout a zase zmizet v lahvích.

Flaškovej stál v dřevníku a rozhlížel se. Veveřák se krčil pod střechou, rejsek se klepal v dříví, a ježek spokojeně funěl v krabici.

„Chhm,“ vydal ze sebe Flaškovej, „slíděj mi tu houbaři. Právem, neboť ti sesbírají všechno, co se dá sníst. Musím si zásoby vzít do chaty.“

Flaškovej posbíral salám z cihlové podlahy, vzal do náruče ještě nějaké lahve a odešel. Kůlničku za sebou pečlivě zavřel.

„Já uteču myší spojkou, ale co s tebou?“ volal rejsek nahoru na veveřáka. Veveřák procedil mezi hlodáky, že se vydá cestou pomsty. Prolezl skulinou mezi prkny ve štítě a pátral po myšici. Nebyla daleko, pohupovala se na jeřabině a zírala na veveřáka.

„Rarrh!“ zaržal veveřák a plachtil vzduchem za zlodějkou.

Jenomže jeřabiny jsou příliš křehké pro svalovce z houževnatých borovic skalkového lesa. Když veveřák přistával na mezistaniční větvi, ohnula se až příliš, a veveřák se zřítíl do Velrybákova sudu na dešťovou vodu. Hladina vystříkla opravdu vysoko.

Velrybák seděl doma a uraženě četl v časopise pro mladé přírodovědce, když vešel Flaškovej a za hřbet pozvedal promočenou zplihlou veverku.

„Tak já jsem podle tebe surovec, co krmí ježky slivovicí,“ spustil ve dveřích. „Ty zase topíš veverky! Říkal jsem ti, přikrej ten sud, napadá ti do něj lecjaká havěť! Ještě štěstí, že veverky když musí, tak trochu plavou.“

Velrybák odhodil časopis. Zatímco sušil veveřákovo tělíčko starým hadrem, Flaškovej se usadil v houpacím křesle a probíral zápisníček s návodem první pomoci.

„*Je nutné,*“ předčítal Velrybákovi, „*aby první pomoc ovládal každý občan i dítě úměrně ke svému věku* - tak to jsme na úrovni doktorů. Tak dál: *nebezpečný je šok, čili otřes*. To už má za sebou, pořádně to šplouchlo. Dále: *tonutí, dýchání z plic do plic. Nadechneme se, a rozvřená ústa přitiskneme na ústa postiženého a vydechnem*. To nedělej, koupel veverkám blechy nevyhubí. Pak je tu srdeční masáž: *zahájíme energickým úderem do hrudníku*. Taky ne. To bysme si tu veverku připravili rovnou na pekáč. Co tomu říkáš?“

„Jak jsi starej, tak jsi bláznivej,“ odpověděl Velrybák.

V té chvíli začal veveřák prskat.

Veveřák se choulil, zabalen ve starém hadru, vystrkoval mokrou hlavičku a sledoval, jak se Velrybák přehrabuje v kuchyňce. Veveřák byl připraven ochutnat třeba i to mléko, pocházející snad od kozy co se pásává na louce pod skalkovým lesem, ale všechny úvahy překonal Velrybák tím, že se otočil a v dlani nesl burské oříšky. Buráky! Veveřák byl ochoten jít se koupat ještě jednou.

Potom slavili oba staří zálesáci *Velké Smíření*. Dlouho do večera vlála z okna kostkovaná záclonka, a v jeřabinách se teskně ztrácel refrén „Niagary“.

Třem frajerům ze skalkového lesa se dařilo. Sotva ježek domlaskal sladce vonící kozi misku u Velrybáka, odvalil se k další na verandě u Flaškového. Veveřák konal stejnou cestu od jedné hrsti buráků ke druhé a naučil se prosebně zdvihat čumáček. Rejsek zatím v klidu plnil chatařské spižirny, a zlodějskou myšici velkoryse nechali řídit v odpadcích. Po krmení se složili do trávy, a ježek zafuněl:

„Co teď? Zdřímnu si v houští nebo proženem myšici, aby nám vytrávilo?“

„Sebereme jednomu brejle,“ rozhodl veveřák.

„A nejsme kruťáci? Když ještě neumí ty knížky?“ ujišťoval se rejsek.

„Nejsme. Konáme dobro. Musí vědět, že je v lese, a koukat jenom na stromy,“ usmál se veveřák a dodal: „My s ježkem bysme raději koukali na tu holku. Nemám pravdu?“ a s pokřikem „Vzhůru na brejle!“ první vyrazil soutěskou.

Noc, ve které tančí víly

Veveřák se pomalu probíral z odpolední siesty. Do bývalého datlího hnízda, kde si zařídil svůj pelech, strká nos sluníčko a zvědavý norník. Sluníčko příjemně hřeje, a norník má špendlíkové oči, uši jako plachty a rezavé krysí tělíčko. Veveřák se protáhl, kopl norníka přímo do čumáku a hrabe se ven. Cestou zpohlavkoval ještě nějaké norníky a skončil u rybníka na kraji skalkového lesa.

Na zarostlé hrázi se dělí příjezdové cesty. Jedna vede kolem vody do autocampingu, jehož barevné stany vykukují nad rákosím, a druhá přímo k lesu. Tady stojí dopravní značka *Zákaz vjezdu všech vozidel*, a dole v prachu se povaluje žabák.

„Co tu vyvádíš?“ zeptal se veveřák.

„Zdar lesní havěti!“ zvolal žabák. „Pucuju ten koláč nahoře. Blázniví rosničáci skáčou přes cestu z lesa do rybníka, a po zádech jim jezdí automobily. Říká se, že tenhle koláč auta zastavuje. Ale nezastavuje. Když nějaký projede, zacákne ho blátem a není vidět. Tak tam vylezu a pucuju.“

Veveřák přežvykoval sirku a zamyšleně pohlížel vzhůru.

„Je schovanej za větví,“ řekl po chvíli. „Osika natahuje větev přes koláč, a vejlečníci nevidí, že mají zastavit.“

„Tak ji ulom,“ požádal žabák, „ulom ji, já budu vděčnej!“

Veveřák se mrštně vydrápal do větví, jednu rozhoupal, a jakmile praskla, přeskočil na jinou. Dopravní značka zasvítla z listů jako zrcadlo.

„To jste vy, pašáci, veveřáci ze skalkového lesa,“ chválil žabák, když veveřák stanul dole v trávě, „jen by ses nemusel tvářit tak otráveně!“

„Mám starosti,“ povzdechl veveřák. „Přemnožili se nám v lese norníci. Všude zakopneš o norníka, lezou mi i do baráku. Všichni se jich bojí. Jsou strašně žraví, sežrali i chcíplou vránu. Brzy nebudeme mít sami co do tlamy.“

„Vy nemáte v lese sovu?“ podivil se žabák.

„Máme, ale línou! Místo, aby honila norníky, tak spí a nelítá.“

„Líná sova, holý neštěstí,“ poznamenal žabák. „Proč tedy neuděláte karneval? Kdysi jsem se bahnil v louži u mlejna, než nás všechny vyštvaly karnevaly. Takovej karneval působí hrozně a spolehlivě!“

„Co je to karneval?“

„Světlo a kravál! Až se udělá tma, světlem a kraválem norníky vyženete.“

Od skalkového lesa se blíží podivná trojice. Dva horolezci šetrně vedou třetího, který se

s naraženou kostrčí bolestně sune kupředu.

„Hele, už zase jeden spadnul s pískovcový věže!“ zvolal žabák.

„Jak je to možný?“ divil se veveřák. „Už ani nepamatuju, kdy jsem si naposled brousil zuby na jejich lanech!“

„Někdy padaj sami od sebe,“ moudře poznamenal žabák.

Trojice zašla za rákosí, a žabák pokračoval:

„Kde jsme to přestali? U světla na karneval. Světlo ti dáme my. Vidíš toho bláznivého rosničáka?“

Na břehu rybníka se v blátě krčí rosničák a usilovně se drží zlatého hranatého předmětu. Je to zapalovač, ztracený při koupání. Když mu ho veveřák se žabákem odebírali, rosničák nic nenamítal, úslužně si přeskočil na rezavou plechovku od paštiky a držel se dál.

„Je bláznivej, jako každěj rosničák,“ opovržlivě řekl žabák. „Ale tahle věc je něco! Vyzkoušej to!“

Veveřák nedůvěřivě ohmatával zlatý předmět, najednou to cvaklo, pod čumák mu vyletěl ohnivý plamen a zase zmizel. Veveřák leknutím padl na zádička.

„To je, co?“ chlubil se žabák. „Musíš s tím opatrně, má lehkou spoušť. Kravál si lehce obstaráte v campingu. Tam je spousta kraválovejch věcí.“

„Například dveře z umývárny,“ mínil veveřák, „ale ty do lesa nedostanem. Ukradnem ze stanu rádio! Ty jsou taky hodně kraválový.“

Než se žabák s veveřákem rozloučili, cesta zase ožila. Ze zatáčky od nádraží přicházejí trampové. První tramp vykračuje jako chodící stroj a zpod klobouku ostražitě, po indiánsku, sleduje okolí. Na jeho košili se skví zlatá šerifská hvězda. Za ním se po kovbojsku kymácí jeho zástupce se stříbrnou hvězdou, pak se vleče třetí obyčejný tramp v černém rumcajsovském klobouku, a průvod uzavírá kudrnatá dívka, kolem čela a zápěstí zdobená koženými šňůrkami. Všichni čtyři jsou obtíženi usárnami, žracáky, ešusy a kabáty, a na rukávech mají domovenky T.O. Kočovníci. Už z dálky je slyšet, jak se hlasitě dohadují, že měli jet jinam, tady je mastňácký autocamping a přelidnino. Ale bohužel tohle je jediný místo, o kterém určitě vědí, že tu roste kapradí.

Když se ti čtyři ubírali kolem dopravní značky, pohlédl šerif znechuceně na veverkou u cesty a řekl:

„Co je mi vodporný, to jsou tyhle civilizovaný lesy s žebravejma veverkama, co čekaj na kus rohlíku. Jezdit sem byl omyl. Jinde taky roste kapradí!“

Začali se znovu hádat a brzy zašli do stínu stromů. Potupnou řeč šerifovu si veveřák dobře zapamatoval. Ale čas utíkal - veveřák vzal do praciček zapalovač, srdečně pozdravil

žabáka a mazal do lesa. Vyhledal ježka, poslal ho do campingu pro rádio, a pak šel schovat zapalovač do doupěte.

V lese bylo ticho. Myši, rejsci, myšice, plchové a plšici byli schovaní před nájezdy nornických hord. Veverák šplhal na svůj dub, v hlavě promyšlený plán. Jenomže, kdo taky přemýšlel, byli norníci. Když veverák vlezl do dutiny v dubu, stanul čenichem v čenich statnému norníkovi, který byl ještě ušatější a zubatější, než jeho ušatá a zubatá smečka, pohodlně se válející ve veverákově domě.

Velký norník má vychytralý pohled a pořádné uši. Jako veverákovi, i jemu visí z tlamičky ohlodaná sirka. Zatímco veverák drtí mezi hlodáky sirčičku značky *Solo Sušice*, ušatý norník nonšalantně přežvykuje zápalku *Safety Matches*. Veverák viděl, že je zle. Ale opanoval se a mrazivě řekl:

„Co děláte v mém pelechu?“

„Nornickou legraci,“ odpověděl velký norník, „pobav se s námi!“

Doprostřed doupěte přihopkal pitvorný norník, uklonil se a začal předvádět veselou pantomimu představující veveráka, jak se rozespale probouzí a pohlavkuje norníky. Norníci na to s nadšením koukají, jásají, a snášejí umělci dobroty nakradené ve skalkovém lese.

„Hezký, co?“ škodolibě poznamenal velký norník.

Veverák nečekal a rozmáchl se, aby to začal kolem sebe pohlavkovat. Zapalovač mu při tom vyklouzl z pracky a propadal se větvemi dolů do mechu. Zmocnilo se ho další hejno norníků a pádilo s ním pryč. Veverák volal do stromů na vyděšené veverky, aby se pokusily dohnat norníky a zapalovač získat zpátky.

„Je sucho, má to lehkou spoušť, zapálej nám les!“

Pro norníky v doupěti byla krádež zapalovače další ohromná zábava. Doráželi na veveráka, až se mu z pohlavkování dělaly na tlapkách mozoly.

Nahoře ve větvích vykřikovala sojka stav nebezpečí až do úplného vysípění, z campingu se přihnal ježek vítězně vlekoucí maličký japonský tranzistor, který se strašlivými poruchami, jak ho ježek vláčel přes kořeny, oznamoval, že nějaká silnice je beznadějně ucpaná, a do mydlenice nornickoveverácké bitvy začal krásný něžný hlas zpívat píseň „*nešlap, nelámej ... nešlap, nelámej...*“

Když veverák dostával z pohlavkování do pracičky křeč, norníci konečně utekli. Veverák mocným hlasem vyzýval:

„Všichni za nima! Mají nebezpečný světlo na karneval!“

Drobotina skalkového lesa povstala a jala se pronásledovat nornickou tlupu. Ježek chytil řemínek řvoucího rádia a zařadil se jako poslední. Měl zátěž a krátké nohy.

Do skalkového lesa se snesla kouzelná svatojanská noc. Na černomodré obloze vzplál srpek měsíce, vrcholky stromů se stříbrně lesknou a dole v tmavých stínech poletují světlušky. Borovice tiše šumí, a v dálce, v autocampingu, se nad stany rozsvítily zářivky. Z campingového rozhlasu přináší ozvěna do skal přání dobré noci a nabádavé vyzvání k zachování nočního klidu. Uprostřed lesa se při zemi rozhrnuly smrkové větve a zablýskly se šerifské hvězdy.

„Polezte sem!“ velí šerif. „Našel jsem kapradí!“

„Dájina by měla jít první a vybrat si správné místo. Je přece pro tuhle akci nejdůležitější,“ řekl jeho zástupce.

„Ani mě nenapadne!“ ozvala se ve tmě dívka. „Ať jde první někdo jiný. Mám takový divný pocit ... ještě nikdy jsem nebylo o svatojanské noci v lese.“

„Já taky nejdu první,“ prohlásil třetí tramp, „ani poslední! Viděl jsem film *Strakonický dudák*, tak vím, jak to vypadá. Tančící průzračné víly, světýlkující bludičky, divé ženy a příšerný strašidla. Byl to váš nápad, mermomocí získat zlatý kapradí!“

„Tak půjdeme v rojnici,“ rozhodl šerif. „Pěkně u sebe a slíbíme si, že se nebudeme bát!“

„Já už ho vidím!“ zaúpěl třetí tramp. „To svatojanské strašidlo!“

Proti obzoru se objevila temná postava. Má rozčuchané vlasy spoutané pletenou čelenkou, v ruce nese láhev vína a neúprosně přichází blíž. Kdyby tu byl veveřák, hned by poznal horolezce, který se odpoledne zřítíl. Teď už naražená kostrč tolik nebolí, ale trýzní ho pomyšlení, že je třeba stěnu přelézt znovu, nejen z důvodu hrdosti, ale hlavně proto, že tam zůstala drahá karabina zahraniční výroby. Trápí se, že mu ji někdo sebere, a tak po uzavření kiosku vyšel s rybízákem do skalních údolí, aby v meditaci s vínem a kouzelnou nocí získal zpět potřebný morál a duševní rovnováhu.

Trampové se smáčkli do hloučku, čekali, ani nedutali. Postava stanula a smutně pronesla:

„Kolego, nemáš u sebe skleničku?“

Nebylo to strašidlo.

Šerifovi otrnulo a tvrdě odpověděl, že alkohol do přírody nepatří.

„Promiň, kolego,“ vzdychl horolezec, „tak to musím pít z flašky.“

Zamával a zmizel ve tmě.

Šerif si se svým zástupcem povídali, že strach má velký oči a že ta slavná svatojanská noc není nic hrozného. Prodírali se lesem a pátrali po plantáži pěkného vzrostlého kapradí. Dájina se ujišťovala, jestli jí dají trochu toho zlata na módní náušnice, jak jí slíbili.

„Ovšemže dáme,“ tvrdil zástupce šerifa a zároveň pokladník osady. „I když nevíme, jak velký takový zlatý květ bude. Hlavně nesmíme ztratit hlavu jako ti na Aljašce, abysme tu rvali kdejakou trávu! Zlatá horečka je hrozná nemoc. Nezapomeňte, že zlato patří do osadní pokladny. Chceme si koupit celtovinu na týpko. Tak ať se nestane, aby každý z vás popad kus zlata a utek! Prostě něco nechte do osadní pokladny. Přemýšlejte o tom, co jsem řekl, do půlnoci je čas.“

Skupinka došla na předskalí, odkud se otevřel nádherný pohled na zvlněné moře lesních stromů a rozzářené noční nebe. Najednou dole v údolíčku vzplanul ohníček, jako když si někdo zapaluje cigaretu. Za chvíli tam bliklo znovu. Teď už se nebáli. Šerif zvolal:

„To už je moc! Nejdřív tahá chlast do přírody, a teď si ještě kouří. V tomhle suchu, zločinec jeden! Ale od nás to schytá.“

Trampové pádili z předskalí do údolíčka, až zarazili u rozložitého buku, kde to nahoře šramotilo. Posvítili si baterkou, a ve větvích viděli prodřené montérky a bačkory, oděv zvláště vhodný k působení na pískovcích.

„Lez dolů!“ vyzval horolezce šerif. „Nejdřív alkohol, potom cigarety, a teď ještě ošlapáváním větví ubližuješ přírodě!“

„Já přírodě neubližuju,“ neslo se shora, „ona škodí mně. To jste měli vidět, jak jsem dneska letěl. Víte, jak mě bolejí kosti?“

„Lez dolů!“ pištěl zástupce šerifa.

„Tak ukaž odznak, a slezu,“ sveřepě odporoval horolezec. Mírněji dodal: „Na zem nemůžu, strašně se bojím těch světýlek.“

„Nevymlouvej se, alkoholiku, a polez!“ hrozil šerif.

„Ani mě nenapadne. Až zasvítí světýlka, tak sem vylezeš taky!“

Chvíli na sebe pokřikovali, když znenadání u šerifových nohou vzplanul plamínek. Vzápětí zablikal o kus dál. Pak se to přihnalo! Jako smršť se údolíčkem řítit podivný hluk, větve se houply jako ve vichru, z burácení a strašlivých skřeků zaznívalo pískání, vrčení, dusot mnoha nožek, funění a kvílení, a když ten neviditelný průvod utíchal v hloubi lesa, zakončila ho řízná dechovka, chrčivě vyhrávající do noci. Potom bylo zase ticho a klid, jen větve se ještě pohupovaly, a v listí šuměl noční větřík. Kočovníci se našli nahoře na buku, šerif vylezl nejvýš, a horolezec obětavě chránil svým tělem roztřesenou Dájinu.

„Co jsem říkal?“ pronesl horolezec do ticha. „Jste na stromě se mnou.“

Kočovníci slezli na zem, a šerif přiškrceným hlasem pravil, že tajemné jevy se dají vysvětlit vědecky, pod lesem je zřejmě ložisko zemního plynu, a teplo červnové noci ho zapaluje s příslušným hukotem. Ochotně tomu věřili. Horolezec je opustil, stáhl se do

meditující samoty temných skalisek, a trampové šli mlčky lesem, až objevili šustivou plantáž vysokého kapradí.

„Tak do díla!“ pobízel šerif, a stejně jako ostatní se neustále opatrně ohlížel. „Jak to bylo v té knížce?“

„Neposkvrněná dívka rozprostře pod kapradí bílou roušku, a na ni spadne květ z ryzího zlata,“ odrecitoval zástupce. „Tady je čistý kapesník, a Dájina může rozprostírat. Vzal jsem na to zlato krabici od bot, snad bude stačit.“

Dívka chvějícíma rukama rozložila kapesník pod kapradí, a čekali. A nic.

„Nejsme tu jako rušiví elementi?“ polekal se šerif.

„O elementech tam nic nebylo,“ znejistěl zástupce, a náhle jat hrozným podezřením pokračoval: „Jen jestli Dájina nějakou tu skvrnu přece jen nemá!“

„Co si o mně myslíte? To jako že jezdím s klukama na vandr, tak nemám právo jít si pro zlatý kapradí?“

Ještě než se zástupce začal omlouvat, že takhle moc to nemyslel, posvítíl si třetí tramp na hodinky.

„Skvrna sem, skvrna tam, ona za to nemůže. Už je čtvrt na jednu.“

Šerifovi se rozsvítilo.

„Ten horolezec nebyl pravej! Bylo to duch, kterej nás měl od kapradí odlákat. Až ho potkáme, tak mu dáme co proto! Strašidlo jedno zatracený, teď abysme šetřili na tu celtovinu sběrem starýho papíru.“

Šli dolů roklí a měli štěstí. Horolezec tam dole seděl u pěšiny na balvanu a povídal si s rybízákem.

„Na něj!“ velel šerif.

„Otočte se!“ zvolal horolezec.

„Na to ti nenaletíme, duchu,“ odpověděl šerif. Ale nedalo mu to, a ohlédl se. Těsně za ním stál v plameni keřík borůvčí. Než se vzpamatovali, plamínky se přenesly na suchý porost janovce. Šerif první skočil v kanadách do plamínků. Všichni pak dupali statečně, horolezec se oháněl větví, a udusili požár ve chvíli, kdy se na ně valila lavina strašidelného hluku. Společně se vmáčkli do blízké skalní průrvy a čekali, až se to přežene. V hlubině skály to zašustilo, a do noci vztekla vyrazil probuzený těžký okřídlený dravec.

„Sova, pomoc, sova!“ křičela Dájina a chránila si kudrny před velkými křídly, s čímž jí horolezec opět obětavě pomáhal.

Tajemný a strašidelný zvukový průvod tentokrát nekončil dechovkou, ale noční poutníci, nacpaní do skály, slyšeli hlas Wabiho Daňka, jak je ze tmy nabádá „*půjdeme spát, k noci patří*

spaní, a na polštáři z dlaní necháme si o toulání zdát...“

Pak všechno ztichlo, a lese pronikalo jen tajuplné a bledé měsíční světlo.

„To bylo Pajdovo znamení,“ řekl s úctou šerif. „Pojďme rovnou do spacáků. Ta svatojanská noc je přece jen silný kafe!“

* * *

Nedělní ráno rozkvetlo do krásy. V rose se koupe hmyz, v jehličí brouzdají plšáci, a po skalkovém lese chodí horolezec. Aby řádně ukončil děj svatojanské noci, obchází campy, tahá spáče ze spacáků a dotazuje se:

„Promiň, kolego, neztratil jsi v lese zapalovač?“

Tak to bere camp po campu, spacák po spacáku, krk celý oškrábaný, jak se ho občas někdo pokouší škrtit, až se zpod jedné cely vynořily kudrny a kožená šňůrka kolem čela. Slunce ty kudrny prozářilo do zlatova, a horolezec cítil, jak se mu ztracený morál vrací.

„Slečno,“ řekl, „eh - kolegyně, časy se mění. Teď už kapradí nevěnuje krásným dívkám ryzí květy, ale rozbité zapalovače z kočičího zlata. Tady je!“

„Nechám si ho na památku!“ špitla Dájina a odměnila horolezce cituplným pohledem studánkových očí, tajemných a zářivých jako sama svatojanská noc.

Nová silná duševní rovnováha zaplavila horolezcovo nitro. Odebral se do svého lágru, vytáhl spolulezce z péřáku a donutil ho, nadávajícího a znechuceně i na exponovaných místech podřimujícího, zdolat prožluklou shazovací stěnu. A když zachránili karabinu zahraniční výroby a slavně překonali vrchol, hulákal na celý skalkový les a vyváděl při slaňování jako opice.

* * *

V nedělním odpoledni se asfaltka zaplnila, víkendoví návštěvníci z autocampingu mířili na vlak. Veverák byl v té době u rybníka se žabákem.

„Teda v noci, to byl kravál,“ uznale řekl žabák veverákovi. „Takovej karneval jsem nezažil ani u mlejna!“

„To jsme nedělali my! Na norníky jsme byli slabí. Ale probudila se sova a řádila jako pominutá. Prohnala norníky tak hrozně, že všichni utekli, a v lese je zase dobře. Co tvoje auta? Zastavují u koláče?“

„A jak! Schválně koukej, zrovna se jeden žene!“

Ze zatáčky se přiřítilo embéčko a poslušně zastavilo. Řidič vylezl ven, jen tak se prošel po hrázi, chvíli okukoval značku a potom nalomil větev osiky tak, aby značku překryla. Nastoupil do vozu a vjel do lesa.

„Tak jsme tam, kde jsme byli!“ řekl překvapeně veveřák. „Mám tu větev dolomit? Ale co z osiky zbyde?“

„Nemáte v lese sovu na auta?“ povzdechl si žabák.

Na cestě se objevili členové T.O. Kočovníci. Kráčejí společně na vlak, a jak je osadním zvykem, hádají se o kdovíco. Veveřákovi zažhnulo v očkách, a zeptal se žabáka, jestli by mu bláznivej rosničák půjčil malou rezavou plechovku.

„Co chceš dělat?“ zeptal se žabák.

„Veveřáckou legraci. Odkoukal jsem to od normíků!“

Šerif zrovna přesvědčoval osadu, že by se měl nějaký geologický ústav upozornit na unikající zemní plyn, když před něj na asfaltku poskočila veverka. Na hlavičce plechovku od paštiky jako klobouček, na hrudníčku připlácnutý lístek borůvčí jako šerifskou hvězdu.

Trampové se zastavili a udiveně přihlíželi, jak se veverka pitvoří, poskakuje a naznačuje šplh. Přesně tak, jak to v noci viděla u šerifa, když se drápal na buk. Na závěr představení se veverka uklonila, smekla plechovku a výmluvným gestem naznačila, že chce něco dovnitř. Šerif se zapotácel a maně veverku oslovil:

„Jéje, nezlob se, ale já už nemám nic! Ani kousek rohlíku!“

A kdyby rozuměl řeči lesní drobotiny, slyšel by, jak veveřák říká:

„Tak mi přines příště! Ale se salámem!“

Pochod malých ježků

Podzimní les, schoulený do mlhy a šelestu padajícího listí. Lesem se vleče veveřák, za ním usínající ježek, zmožený touhou po zimním spánku, a s nimi se hrabe šest bodlinatých válečků - malých ježečků.

„To jsme dopadli,“ zlobí se veveřák, „ježci se nestačili do zimy vykrmit! Co vlastně celý čas dělali? Kdyby místo pobíhání po lese raději chodili loudit do autocampingu! Když takhle hubený půjdou spát, jara se nedožijou. Co dělat? Lidi odjeli a žoužel zalezla. Potřebujeme jídlo!“

Hledali, kde mohli. V opuštěných stáncích s občerstvením chrastí vítr, smutno je

v chatkách za zavřenými okenicemi. Zbytečným se ukázal nájezd na poslední horolezce, kteří si ve skalách na suchém lihu vařili hrachovou polévku z prášku. Nedalo se jim nic ohlodat, na celý víkend měli právě jen tu hrachovou polévku. Jeden z horolezců byl měkkej, měl tajně zabalený rybičky v tomatě, ale o tom se nevědělo.

„Ještě zbejvaj trampové,“ vzdychl veveřák.

Shromáždil jezečky, pohlížející na něho s důvěrou a nadějí, strčil do ježka, aby ještě neusínal, a vyrazili po campech.

V jedné roklince našli tři tábořící tramské hudebníky. Z ohniště stoupá dým, opodál čekají kytary, a promlouvá vousáč v maskáčovém kabátě:

„Přehlídka tramských kapel, to není jako hrát na potlachu. Musíme mít pěkný název skupiny, a hlavně vlastní písničku. Ale Stormy ještě žádnou nesložil!“

„Protože mě nic nenapadá,“ bránil se Stormy. „Nemám inspiraci.“

„Koupili jsme ti na nádraží šunkový chlebiček. To je k inspiraci málo?“ obořil se na něho vousáč.

„Vymyslíme alespoň název skupiny,“ navrhl další tramp. „Co takhle *Borovice*?“

„Kdepak! Na přehlídce by po nás házeli šiškami.“

„Raději cizokrajnou borovici,“ navrhuje Stormy. „To šišky neseženou.“

„Tak dost,“ zarazil ho vousáč, „potřebujeme písničku. Dostaneme ji z tebe třeba násilím!“

S významným gestem vytáhl z kapsy cigaretu, zabalenou v kapesníku.

„Koupil jsem ji za padesát od jednoho chlápka na peróně. Je to sparta, ale maskovaná. Uvnitř je prej hašiš! Dáš si šluka, a inspirace přiběhne coby dup.“

Stormy nedůvěřivě obracel cigaretu v prstech.

„Jen si zapal!“ pobízel ho vousáč. „Pěkně si přivolávej inspiraci, my tě nebudeme rušit. Zajdeme do hospody. Až se vrátíme, ať máš písničku hotovou! Víš, co nás ta tvoje inspirace už stála?“

Veveřák sledoval, jak trampové odcházejí, kromě jednoho, který se s kytarou pohodlně usadil pod strom. U ohniště se povalují opuštěné žracáky.

„Nebudeme čekat, až se setmí, mohli by k večeři sníst všechno,“ rozhodl veveřák. „Mladý odvedou pozornost toho trouby, co nechodí po hospodách, a my s ježkem odtaháme zásoby. Přes ohniště nás nevidí.“

Stormy seděl s kytarou a čekal, až ho něco napadne. Najednou zaslechl dusání tlapek, a už tu byli. Malí jezečci, ťapali kolem stromu pěkně dokola, a ještě jednou kolem, a ještě. Až se z toho hlava točila.

„Jen ho nešetřete!“ pokřikoval na jezečky veveřák. „Našli jsme spoustu potravy, ať to

stačíme pobrat!“

Stormy přivírá oči, doufá, že silou kouzelné cigarety se ježčata promění v krásné slečny, ale pořád nic. Jen ježci a ježci. Dozrálo, co dozrát muselo, Stormy zařval „Inspirace!“ a hmátl do strun.

Ježci se dali na zděšený útěk. Veveřák poznamenal, že to sice tomu troubovi došlo, ale že by nemusel bejt před mladejma za trochu žvance tak sprostěj. Po oblázcích za ním poskakoval naditý raneček, který táhnul co mu síly stačily.

Když se kamarádi vrátili z pohostinství, našli Stormyho v pilné práci, s kytarou na klíně, papírkem a tužkou.

„Docela mi to jde,“ vzhlédl roztržitě. „Písnička se bude jmenovat *Pochod malých ježků*, a začátek je takhle:

*Šlapu v listí, za mnou malí ježci
ukážu jim jak je velký svět
pro začátek chystám malou lekci
budou na silnici přecházet ...“*

Vousáč Stormyho za jeho píli pochválil, a šli si společně sednout k ohništi. Tam na ně čekalo překvapení v podobě rozhrabaných žracáků.

„To je z tý vaší cigarety,“ tvrdil Stormy, „měl jsem halucinace. Nejdřív mě strašila všelijaká zvířata, potom jsem asi v pomatení všechno sněd. Pěkně děkuju za takový cigarety. To bych se taky moh probudit ženatej!“

Celou noc trampové ryli v kytarách brázdu úspěchu nové písničky, a malí ježci přibývali na váze. Muzikanti patřili k trampům opovrhujícími konzervami, a tak si ježci pochutnávali na libové slatině, tavených sýrech, domácím sádle a jiných dobrotách.

Ráno ospalý ježek znalecky prohmatl mláďatům bříška, usoudil, že do jara vydrží, a poslal je zahrabat k zimnímu spánku. Ještě chvíli se v křoviskách pohybovalo a nadnášelo listí, a pak už bylo ticho, dlouhé a podzimní, trhané donekonečna opakovaným *Pochodem malých ježků*.

Hodit po vás šiškou, pomyslel si veveřák a šel domů.

Věnováno skupině Sekvoj pro desáté vystoupení v klubu Polská.

Kamarád oheň

Večer se vplížil do skalkového lesa. Na campu nesměle vzplanul ohníček.

„Hoř pořádně,“ pobídl ho tramp, „hoř, ať tu nejsem sám.“

Oheň poslušně olízl klacíky a zasvítil. Tramp si ohřál fazolovou konzervu a uvařil kávu.

„Je nám zase dobře,“ pochválil si.

Spokojeně se rozložil na spacák vedle ohniště, povečeřel, a potom klábosili, on a oheň. Mluvil jenom tramp, oheň poslouchal a občas souhlasně zapraskal.

Rejsek s veveřákem na to zírali zpod větví a trampa litovali.

„To má z toho, že je tak vopuštěnej,“ rozumoval rejsek. „Povídá si s vohněm a vaří divnou patlaninu, jakoby nevěděl, že my jsme zvyklí na buřty, salámy a párky!“

Veveřák poznamenal, že nahoře po skalách chodí taky jeden opuštěnej. Chodí a kouká po lese dalekohledem, a z jeho žracáku vykukují místo buřtů lejstra. Co se týče jídla, mohli by si rozumět.

„Měli bysme je seznámit,“ pokračoval veveřák, „aby se z nich stali kamarádi a přestali dělat hlouposti, jako je brumlání do ohně nebo prohlížení houštin z dálky, když může jít blíž a jsou vidět taky. A nakonec - třeba začnou společně vařit něco pořádnýho!“

„Ten druhý je taky tramp?“ ujišťoval se rejsek.

„Samozřejmě,“ potvrdil veveřák, „je v zeleným a má znak na rukávě.“

Tramp dopil kávu, odložil plecháček a začal si přerovnávat svoje drobnosti. Z koženého ozdobného pouzdra vytáhl útlou červenou knížečku.

„Tohle je občanka,“ vykládá ohni, „tu ti nedám k jídlu, tu potřebuju. Kousek ti z ní přečtu. Třeba přehled zaměstnání, to se pobavíš.“

„Vidíš ho, blázna,“ řekl veveřák, „recituje vohni! Nejvyšší čas ho seznámit.“

Problém, jak přilákat samotáře s dalekohledem za novým kamarádem, se vyřešil snadno. Ze skalních hnízd rejsek přitáhl vyzáblou opelichanou kavku.

„Dej čvaňháka,“ zachraptěla kavka.

„Dám dva,“ nabídl veveřák, „když se to povede.“

„Pche,“ uchechtla se kavka, „co by se nepovedlo?“

Samotář s dalekohledem přihlížel nahoře ve skalách, jak si noc stele pelech v borovicích skalkového lesa, když se z trávy ozval hrubý drnčivý hlas:

„Nazdarrr brrrácho! Čau, votrrroku!“

Někomu ulétl papoušek, pomyslel si samotář a vrhl se za hlasem. Houštím a po skalách se

plížil za chraplavými skřeky, až byl doveden k tramskému ohni. Viděl, co viděl, hned zapomněl na zatoulaného papouška a přísně požádal:

„Dejte mi ten občanský průkaz, když už ho držíte v ruce!“

Tramp vzhlédl od ohně a pochopil, kolik uhodilo.

Rejsek s veveřákem se radovali, že opuštěný tramp už neukazuje knížku ohni, ale novému kamarádovi. Táhli lesem po pěšinkách a vzájemně se pasovali na dobrodince vandráků.

„Tohle uděláme častěji,“ liboval si rejsek, „aby nikdo nebyl u ohně sám.“

Skalkový les šel spát. Veveřák s rejsem se ztratili v temnotě svých lovišť, hvězdy zářily, a v dálce houkal vlak. Kousek za kukuřičným polem je stanice. Tam, co jsou lavičky, vzplanul ve tmě plamínek zápalky. Tichý hlas k němu pravil:

„Tohle je, kamaráde, stvrzenka o zaplacení pokuty. Sníš si ji hned, nebo až potom?“

Hladounova pánev

Veveřák zlostně podupává na štěrbinu v jehličí a vykřikuje:

„Tady jsem měl schovaný vořechy! Jsou pryč. Kde jsou ty vořechy?“

Veveřičky na větvích borovic a drobná lesní havěť na zemi ustrašeně přihlížejí veveřákovu řádění. Rejsek se povaluje na pařízku a napadlo ho:

„Co když ti je sebral Hladoun? Ten zbaští všechno.“

Veveřák zmlkl. Hladoun? Je to možné, vlastně pravděpodobné! Jsou svědkové, kteří viděli Hladouna hltat prašivky, a sojka poletující po skalkovém lese ho jednou zahlédla, jak se snaží pomlaskáváním vylákat šneka z ulity. Proč by nemohl vzít i veveřákovy lískové oříšky? Veveřák přestal řídit a zmyslel se.

Všichni ze skalkového lesa Hladouna znají. Na rukávě domovenku *T.S. Bukvice* jako žravý přízrak obchází campy ve skalách, vsakuje se mezi kamarády ve chvílích, kdy usedají k jídlu, s nebezpečně přátelsky mžourajícím pohledem za silnými brýlemi poukazuje na tramský zvyk „*všechno všem*“, a to *všechno* zhltně sám, protože je rychlejší. Hladoun se často objevuje na campu T.O. Kamarádi Dračích skal, tam se vaří pořád. Bukvice přijde, a pod převisem zaduní jeho hlas:

„Co jste uvařili? Lečo? Já tomu říkám blečo. Půjčte mi lžíci, ochutnám. Máte chleba? Půjčte mi krajíc. To je dobrý blečo, ale měli jste tam dát víc buřtů. Ten chleba nebalte, dorazím ho s tím blečem. Kotlík a lžíci vracím, umyjte si to.“

Po chvíli Bukvice haleká na vedlejším campu:

„Co máte? Lanšmejda s cibulí? Okusím.“

Takové neštěstí je tramp Bukvice, přezdívaný Hladoun. Aby rozmrzlý veveřák zapomněl na ztracené ořechy, vzal ho rejsek na podvečerní štreku po tábořištích, rejdit u ohnišť a prolézat žracáky. Cestou se k nim přidal ježek a horečně ujišťoval, že není pravda, co se povídá po lese, totiž že se rozplakal, když ho Hladoun v autocampingu předběhl v prohrabávání odpadkového koše s křikem „to je plejtvání vod těch mastňáků, tahle vyhozená paštika musela bejt ještě včera čerstvá“, ale naopak je pravda, že když ho Hladoun předběhl a cpal se vyhrabanou lahůdkou, potupně mu poslantal boty.

Na campu T.O. Kamarádi Dračích skal čekala na zvířátka chmurná nálada. Zrovna se odtud odvalil Bukvice, nacpaný osadní kolínkovou specialitou a provázený rozčilenými slovy šerifa, na kterého nezbylo:

„Co dělat? Je to taky tramp. Je to náš kamarád, a máme ho rádi. Musíme se ho zbavit!“

Veveřák, rejsek a ježek se pokoušeli paběrkovat drobečky, když z vedlejšího campu přinesl vítr varovné volání: „Leze sem Bukvice! Schovejte jídlo!“ Jiný hlas chlácholí: „Klid, co jsme měli, už jsme zdlábli.“ Bukvice se nenechal přelstít. Odcházel od nich spokojeně a nesl tři stroužky česneku s pytlíčkem čaje. Zatímco se zvířátka pokoušela dostat do šerifova žracáku, vedli Kamarádi Dračích skal u ohniště úzkostnou debatu. Nadšený Bukvice se totiž při dojíždání kolínkové speciality zeptal „kampak jedete na Velkej, pardi?“ čímž je dokonale vyplašil.

„Jarní potlach je poslední příležitost, jak toho žrouta zahnat od našich ešusů,“ řekl šerif. „Připravíme soutěž, kterou Bukvice vyhraje. Třeba *Trojboj jedlíků*. Hlavní cena bude pánev - to se k takové soutěži hodí. Bukvice se přece vymlouvá, že si nemůže sám vařit, protože nemá náčiní. Jeho žravost mu dopomůže k pánvi, a pak se budeme ptát my: copak to vaříš, Bukvice?“

Osadníci jásali, šerifův nápad je uchvátil. Začali se hned překřikovat ve vymyšlení pravidel jídlkové soutěže a těšili se, jak si Bukvice bude počínat.

„Jen mu dejte náčiní,“ poznamenal osadní skeptik, opodál pobrnkávající na kytaru píseň *Hladový a ztuhlý na vagóně s uhlím*, „jen mu dejte náčiní, je to nechutnej požirač čehokoli, místo konzerv si nachytá veverka a bude je mít na čem smažit!“

Třem žracákovým dobyvatelům při těch slovech leknutím zamrzly čumáčky. Sojka vřískla a letěla rozhlásit tragickou zprávu: Hladoun bude jíst veverka!

Do večera to věděl celý les. Vplížil se do něj strach, který nerozptýlila ani veveřákova odhodlaná, mírně rozechvělá slova, že to Hladounovi nedaruje, jeho vítězství ve vandrácce

soutěži bude překaženo a ukradené oříšky pomstěny.

Ovšem ne všichni ve skalkovém lese veveřákovi přáli - zlodějská myšice sebou každou chvíli plácla na zem a posměšně třepala nožkami, čímž k veliké radosti zlomyslných normíků předváděla veverku na pánvičce. Takové představení obvykle končilo honičkou, a veverky se obávaly, že se veveřák pronásledováním zlodějské myšice příliš vysiluje před zápolením s Hladounem.

Přiblížil se čas potlachu T.O. Kamarádi Dračích skal. Asfaltkou od nádraží, lesními cestami a pěšinkami podle skal přicházeli zaprášení obáglovanci. Na plácku je vítala připravená hranice se čtveřicí úhledně napatlaných fagulí, osadní vlajka povívala na stožárku, na svém místě stanul osadní totem, zvaný *Křivohubec*, v modřínovém hájku vyrůstají igelitové a celtové stříšky, osadníci nervózně pobíhají s papírky a verbují do soutěží, a na skalní římse mezi vystavenými cenami se černě leskne budoucí Bukvicova orig vandrůčká pánev.

Bukvice lágroval na tlachovišti od pátečního podvečera, kdy zahájil putování od ešusu k ešusu, a každou chvíli se z různých stran ozývalo:

„Co máte? Odeberu vzorek!“

Jediný, kdo před ním zachránil své jídlo, byl jistý samotář, jenž mu mlčky nabídl zavařovací sklenici s vlastním vynálezem, tvarohovou směsí zvanou *Hyení dech*, a Bukvice odcouval.

Na potlach se chystal i veveřák. Nabrousil si drápky a chodil po lese s vyceněnými hlodáky, což dodalo jeho čumáčku obzvláště bojový výraz. Rejsek se u stánku poválel v kelímku od piva a vrátil se domů válečně páchnoucí a řvoucí „kde jste, čundráci, utrhám vám tkaničky!“. Jestliže Kamarádi Dračích skal prožívali potlach s myšlenkou „Bukvice musí pánev dostat, nebo nás vyhladoví“, zvířátka táhla na potlach s přesvědčením, že Hladoun pánev dostat nesmí.

Soutěž jedlíků přilákala mnoho účastníků, a podle očekávání byl Bukvice mezi prvními, kdo se do ní nadšeně hlásili.

„První část *Trojboje* se jmenuje SÝKORKA,“ oznámil šerif. „Soutěžící stojí na špalku a bez pomoci rukou sní špekáček zavěšený na provázku. Měří se čas.“

Soutěž začala. Řada tukem blýskavých válečků pod smrkovou větví lákala, a měřené časy ukázaly zajímavé výsledky. Do boje nastoupil Bukvice a jeho nelítostný chrup, povzbuzovaný jásajícím davem, zaútočil na ubohý špekáček. Na to čekal ve smrkovém větroví veveřák, zatáhl za provázek, špekáček se vznesl a Hladounův chrup sklapl naprázdno. Bukvice se rozzuřil. Na vedlejším postu má druhý soutěžící v sobě už půlku svého válečku, soustředěně

přežvykuje a chystá se na další sousto.

Veveřák popustil provázek níž, a Bukvice se nečekaně zahryzl do špekáčku tak zběsile, že zuby zachytil veveřákovu tlapku. Sojka pádila rozhlásit po skalkovém lese, že Hladoun si načal první veverka. Než se veveřák vzpamatoval, Bukvice urval celý špekáček jedním hryzem, a jeho čas byl rekordní. V první soutěži Bukvice zvítězil!

„SLEPÝ PES,“ ohlásil šerif další trojbojové utkání. První soutěžící, se zavázanýma očima a po čtyřech, vyrazil na dráhu, značkovanou olomouckými tvarůžky.

Bukvice šidil, měl oči nedbale zavázané a spatřil rejska, jak odtahuje značku z dráhy a cestou ji spokojeně ožužlává. Fandící diváci nechápali, proč se Bukvice vrhá do trávy se řevem „dej to sem, nebo tě zašlápnu!“, a pak rozčileně pokračuje v soutěži, aby v cíli skončil opět s nejlepším časem a nabídkou, že uklidí soutěžní dráhu.

Udýchaný a pokašlávající rejsek se v trávě sešel s veveřákem, který si držel pokousanou tlapku.

„Teď se budou cpát mrkví,“ řekl veveřák. „Nastrouhat a sníst na čas. Hladoun umí jíst rychle. Prohráli jsme.“

Rejsek tiše pokašlával, ježek si utíral slzičky. Z tlachoviště se ozval hlahol, potom křik „Bukvice umí!“, a modřínovým hájem se začali rozcházet tlachovníci, aby si před večerním zapálením ohně uvařili večeři.

„Ještě máme naději,“ zdvihl hlavu veveřák a zježil srst. „Mám taky ostrý zuby! Hladouna pokoušu, on se lekne a uteče.“

Aby nemohl být zdržován z chrabrého úmyslu, ihned po třech tlapkách odklopýtal za Hladounem, provázený rejskovým nejistým zvoláním:

„Neměl bys ho nejdřív trochu postrašit?“

Podobné zklamání zasáhlo i Kamarády Dračích skal. Sotva po soutěžích obklopili vítěze, aby mu blahopřáli k možnosti vlastního vaření, Bukvice přes brýle přívětivě zamžoural, setřásl s vousů zbytky strouhané mrkve a pronesl šokující větu:

„Tak se teď starejte, pardi, ať mám na tý pánvi z čeho vařit!“

Osadní skeptik se obrátil k pobledlé osadě a zeptal se šerifa:

„Zaženeš ho sám, nebo ti máme pomoci?“

„Sám,“ odpověděl šerif. „Řeknu mu, že z nás už žádné jídlo nevyrazí!“

Tichý červánkový soumrak objal skalní věže, rezavě prosvítil borovice a ztemněl zákoutí soutěsek, převisů a modřínových houštin. Na tlachovišti hořely drobné ohničky, připravená hranice v kruhu oblázků se ponořila do stínu.

Dál od tlachoviště, na skalním výstupku nad strmou kamenitou roklinkou, stanul Bukvice,

v brýlích odraz zapadajícího slunce, ve tváři mír, a vyjídal čísi ešus. Netušil, že ze dvou stran se k němu blíží osud - z jedné strany veveřák, z druhé šerif T.O. Kamarádi Dračích skal. Když šerif uviděl mírumilovný buclatý zjev kamaráda, zaváhal. Přistoupil k Bukvicovi, a pod mírným leskem jeho brýlí ztratil poslední zbytky původní odhodlanosti. Nesměle pronesl:

„Tak co, Bukvice, jak se ti líbí na našem ohni?“

Bukvice naznačil svou spokojenost poukázáním na čistě vyjedený ešus a olízl lžící.

„To jsme rádi,“ zkormouceně pokračoval šerif a dodal: „tak já zase jdu...“

Bukvice ještě jednou olízl lžící a povídá:

„Je mi líto, parde, ale jsem u vás naposled. Jdu na vojnu.“

„Bukvice, ty nás opouštíš?“ radostně zvolal šerif a srdečně ho objal. „Tak to s námi nepojedeš na Velkej, že ne?“

Veveřák, svědek té dojemné scény, zprvu nechápal co se děje, ale pak mu začalo svítat. Hladoun dobrovolně odchází ze skalkového lesa! Veveřák si vesele poskočil, a najednou zahlédl v balvanech pod skaliskem podivnou věc. Myší pelech, a v něm vyzývavě pohlížející zlodějskou myšici, rozvalenou v lískových oříšcích.

„Moje vořechy!“ zařval veveřák a vrhl se vpřed.

V posledních zbytcích růžového šera se na slezišti u vyvráceného smrku objevil veveřák. Všichni, co tam byli - stále pokašlávající rejsek, uplakaný ježek, veveřičky, rejsčata, plšici a ostatní havěť skalkového lesa - všichni viděli klidný příchod statečného hrdiny, rozježeného a poškrábaného po těžkém boji. Veveřák zastavil svůj krok.

„Hladoun už nepřijde!“ pronesl znaveným, ale pevným hlasem.

Po vteřince překvapeného ticha se skalkový les rozjásal oslavným vřískotem a pištěním. Rejsek zíral do veveřákovy náruče a s obdivem se zeptal:

„Ty jsi z něj dostal i ty vořechy?“

Daleko odsud, v modřínovém skalním dolíku, vzplanul do večerní tmy potlachový oheň. Bukvice převzal svou první cenu a hned ji výhodně vyměnil s vynálezce *Hyeního dechu*.

„K čemu mi je pánev?“ krčil rameny Bukvice. „Já na vandru nevařím. Kamarádům pro mne vždycky něco zbyde.“

Nový majitel si pánvičku zálibně prohlížel.

„To jsem zvědav,“ poškleboval se mu osadní skeptik, „jaký jídlo právě vynalézáš?“

„Nadívanou veverku s brusinkovou omáčkou,“ zažertoval vynálezce *Hyeního dechu*.

Z blízkých větví se odlepila sojka a s křikem pádila do skalkového lesa.

Chudinka Hardy

Malý hloupý plšík sbíral u stánku s občerstvením sušenkové drobký, a neopatrná výletnice mu přišlápla pracičku. Plšík odkulhal do pelíšku k mámě a hodil se marod.

„Plch jeden plchovatá - když neumí šmejdit v autocampingu jako my, ať tam nechodí,“ zlobil se rejsek. „Mohli ho zadupat!“

Ježek s plšíkem soucítil.

„Měli bysme pro plcha něco udělat, aby se mu pracka zahojila.“

„Když má chuť na sušenku, tak ji od nás dostane,“ rozhodl veveřák. „To zařídíme. Vím o potlachu, kde jsou nacpaný žracáky. Za mnou!“

Úplně vzadu na konci skalkového lesa, kde se kolem okrajových skalek kroutí potok a za hustou smrčínou začínají louky, se na písčitém plácku zdvihají igelitové stříšky a probíhá potlachový mumraj. Po tlachovišti chodí šerif pořádající osady a čas před zapálením ohně zpestruje křikem:

„Na našem ohni vládne prohibice. Kdo přijde opilej, skončí v potoce! Bez pardónu!“

Ježek, rejsek a veveřák byli střízliví až příliš. Zatímco se majitelé žracáků bavili na soutěžích, frajeři ze skalkového lesa prorejdili nehlídané igelitové bejváky. Kořist natahali dozadu pod převis, kde odložil svou bagáž neznámý tramp. Ten tramp byl zvláštní - měl ostře řezanou tvář, sebevědomé vystupování pistolníka (co se vždycky trefí), a bez váhání si pro spaní vybral nejlepší místo. Sotva tenhle tlachovník dorazil na potlach, představil se jako Hardy a požadoval, aby se po Vlajce zahrálo *John Hardy, to byl malej chudinka*.

„Ne, že bych na tom nějak trval,“ dobromyslně vysvětloval šerifovi, „ale rád bych slyšel po Vlajce svou osobní píseň.“

„Kamaráde, copak seš padlej na hlavu nebo co?“ vyjel na Hardyho šerif. „U nás se hraje Hárdy až po otevření kruhu!“

A podezřívavě dodal:

„Nestavil ses cestou *U ztracené ponožky* na jedno nebo na deset? U nás je prohibice! Osobní píseň po Vlajce. Co tě to bere?“

Šerif odkvačil. Volali ho do ležení, kde mu vyčetli, že na potlachu není kamarádské prostředí, protože někomu ze žracáku zmizely žloutkové věnečky s cukrovou polevou. Dalším vyšetřováním se ukázalo, že kromě věnečků zmizely sušenky, oplatky, pišingry a tatranky, a když sám šerif nervózně prohledal své věci, zjistil, že přišel o hořické trubičky.

Postrádané pamlsky byly už v té době v dobré společnosti ježka, rejška a veveřáka

v objemném kožešinovém žracím vaku kamaráda Hardyho. Začínalo totiž poprchávat, a tenhle teplý suchý úkryt našel veveřák pro posouzení, který druh sušenek si zaslouží být slavně darován příšlápnutému plšíkovi.

Ježek zkoušel chuť už třetí sušenky v čokoládě, ale rejsek ponořený do žlutkových věnečků měl pochybnosti, jestli je tenhle jídelní stan bezpečný. Co když majitel přijde pod převis a kožešinový vak otevře? Jistě by zvířátka vyhnal do deštivého lesa, ale vyhnal by za nimi i sušenky, aby o ně nepřišli? Veveřák lehkomyšlně odušil:

„Žádný strach, vzal pláštěnku a bude sípat s ostatníma u ohně do rána. Vždyť je známe.“

Setmělo se, přestalo pršet, a z roztrhaných temných mraků na obloze vykoukly na několika místech hvězdy. Údolí se ztišilo, do zurčení potoka zazněla Vlajka a vzplál vysoký oheň. Za chvíli nato se pod převisem objevil rozmrzelý Hardy. Pořádající osada mu nehodlala prokázat tu čest, aby se *Chudinka Hardy* hrál hned po Vlajce, a Hardy se rozhodl pokořit ji tím, že potlach opustí.

Hardy měl usárnu pod převisem ještě zabalenou, a žracáku vzdouvajícího se na zemi si nevšiml. Z kapsičky batlu vyňal stůžek zvadl, které mu různé osady poslaly na tento víkend, a posvítil si na ně baterkou. Vybral jedno zvadlo na slezinu jisté známé osady, která se konala asi o tři kilometry dál po proudu potoka. Hardy vtiskl stetson více do čela, pevně sevřel baterku, nahodil usárnu a chopil se žracáku. Odmítnut a nepochopen vykročil do tmy, a světlo baterky vykroužilo před ním místo, kde začínala pěšina vedoucí podle potoka.

Hardy rázně kráčel nočním lesem. Ještě chvíli za ním zněly kytary, až zvuky potlachu definitivně ztichly, a Hardy slyšel jen šumění lesa, svoje kroky a bublání vody. Baterka osvětlovala pěšinu nepřiliš dlouho a zhasla. Hardy zůstal stát, a tma byla pod mračnou oblohou opravdu černá. Ale kam se hrabe nějaká tma na Hardyho! Odhodlaně vykročil vpřed, tam kde by měla stezka pokračovat, a narazil do stromu. Vztáhl tedy ruce před sebe, a jako slepec se probíjel porostem, jen mírně znepokojován poletujícími netopýry. Ani si neuvědomil, že už neslyší zurčení potoka.

Ježek, rejsek a veveřák se převalovali v kožešinovém vaku podle Hardyho kroků. Ježek zapasoval rypáček do žlutkových věnečků, veveřák měl na zádičkách přilepenou čokoládovou náplň z tatranky, a rejsek měl kožíšek prosypaný jemným cukrem.

„Jestli tě chytne kuna, tak se bude divit,“ smál se mu veveřák.

Pohazování žracáku při Hardyho nerytmické a poněkud chaotické chůzi sice nebylo pohodlné, ale neubralo zvířátkům na chuť. Naopak, ještě nikdy se takhle příjemně neváleli v teple a jídle!

Hardy se trmácel v temnotě pustého hvozdu, až najednou zahlédl světlo ohně, a vítř

k němu přinesl zvuky potlachu. A dokonce poblíž zašuměl potok, takže Hardy si byl jistý, že slezina, na níž měl namířeno, je blízko. Když se probil houštím do světla ohně, radostně rozpřáhl ruce a zvolal:

„Zahrajte pro Hardyho! A pamatujte, pardi, pravdu má jenom bouchačka!“

Z kruhu uslyšel známý hlas:

„Už je tady zase, ten opilec, co chtěl zahrát osobní píseň! Na našem ohni vládne prohibice. Do potoka s ním!“

Hardy překvapeně stál, nechápal, jak se mohl nocí vrátit obloukem zpátky na původní místo, a sledoval, jak se k němu ženou odhodlaní tlachovníci. Rejsek, ježek a veveřák byli chytřejší než jejich nositel. Hbitě opustili kožešinový žracák. Nikdo si nevšiml, jak se pod ochranou noci mihly v trávě tři strašidelné stínky, zpitvořené v obrysech dobrot, které si každý z nich odnášel co pracky stačily. Ježek měl na bodlinách takový náklad, že se musel plazit.

Hardymu bylo dovoleno sundat si boty a byl bujaře zasazen do potoka. Bylo v něm vody po kotníky, takže si namočil texasky a ponožky. Hardy se našťavaně stáhnul pod převis a sušil nohavice u svého osamělého ohně, zatímco potlach pokračoval hlaholným vyřváváním trampských písní a postupně konečným sípěním u dohořívající hranice až do rána.

Ráno, když slunce protáhlo hřejivé zářící paprsky mračny a skalkovým lesem, Hardy vtiskl klobouk do čela, nahodil usárnu, chopil se žracáku a zachmuřen noční potupou bez rozloučení vykročil na cestu k vlaku.

V té chvíli si šerif vařil na kuchyňském ohníčku silné kafe, aby se po probdění noci vzpamatoval. Přistoupil k němu jeden účastník potlachu, kývl hlavou za odcházejícím Hardym a s uctivým obdivem šerifa oslovil:

„Koukám, že na váš oheň přijel Hardy! To se máte.“

Šerif k němu nevrle zdvihl oči.

„No, přece,“ rozpovídal se cizí tramp stále v tom obdivném tónu, „přece každá osada si moc považuje, když se Hardy uvolí přijet na její potlach.“

Šerif nechal kafe svému osudu a vstal. Otazníky v jeho očích nabývaly významných rozměrů. Zároveň se k nim zvědavě přiblížil další člen pořádající osady, a potom ještě další členové.

„No, přece, vždyť víte, kamarádi,“ pokračoval cizí tramp. „Hardyho si každé předchází, protože dělá v důležitý kanceláři na dráze a dobrem kamarádům opatří režijku na vlak!“

V šerifově obličejí a v okolních obličejích se odehrávala dramatická proměna. Někdo nevěřičně vydechl:

„Opravdickou režijku?“

„Jo. Já ji mám taky. Stačí totiž po Vlajce zahrát *John Hardy* *tóó byl malej chudinkááá*, to je totiž takový heslo, víte. Každý to tak dělá, aby Hardy změknuł. A když se ta písnička zahraje, tak máš do tejdna režijku a můžeš jezdit třeba na Slovensko za pár kaček.“

„Fakt nekecáš? Neděláš si srandu?“

Cizí tramp se ohradil:

„O režijce bych nežertoval. Nikdy. Jsem rád, že ji mám.“

Šerif se otočil na obrtlíku a pádil za Hardym. Volal:

„Hardy, kamaráde, vrať se! Zahrajeme tvoji osobní píseň!“

Ale Hardy byl už daleko. Za kukuřičným polem, na vlakové zastávce čekal na motorák a jak si tak rovnal bágł, uviděl tu rozdrobenou rozválenou sušenkovou a sladce cukrovou spoušť ve žracáku. Hardy se shovívavě usmál. Tak přece pořadající osada uznala jeho věhlas a štědře, i když spiklenecky, ho obdarovala! Hardymu nevadila podoba sušenkové drtě, proč taky, začal ty drobečky s chutí vyjídát, a nahlas řekl:

„Nu což, kamarádi, něco pro vás za ty sladkosti udělám.“

Hardy je dobrý tramp a ví, co se na oplátku sluší.

Skalkový les se ponořil do nedělního podvečerního ticha. Trampové odešli k vlaku, a nad autocampingem se zdvihł vítr. V opuštěném lese navštívili ježek, rejsek a veveřák malého hloupého plšíka. Slavně mu předali poslední mírně ohryzanou máslovou sušenku, neboť všechno ostatní snědli. Plšík radostí poskakoval i nad tou jedinou ohryzanou sušenkou, a poskakoval tak dlouho, až dupnul rejskovi na pracku. Rejsek odkulhal domů marodit, ale předtím naznačil kamarádům, že by na bolístku přivítal vajgla a kelímek od piva.